

ВХОДИТЬ ЩОДНЯ ВРАНЦІ.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:

Місячне (я нинішньому)	5.00 зол
Чвертьрічне	15.00 "
Піврічне	30.00 "
Річне	60.00 "

В АМЕРИЦІ 1.50 ДОЛ. У ЧЕ-
ХОСЛОВАЧЧИНІ 30 КОР. Ч.
У ВСІХ ІН. КРАЯХ 7.50 ЗОЛ. П.
ОДИН ПРИМІРНИК 30 СЛТ.

Всі точні передплатники дістають щомісяця безплатно книжку 6-ми «діл» в об'ємі 10—15 аркушів друку.

Львів, вул. Руська 4. 20

покладує всі банкові чинності, зокрема під найкращими умовами приймає вклади ощадності, отирає чекові рахунки, переводить еконт векслів, торговельні операції, купівлі і продаж цінних паперів.

Міркування з приводу Загального З'їзду
Рідної Школи.

Останній спокійний, зрівноважений та дуже річевий Загальний З'їзд Рідної Школи можна вважати свого роду переломовою подією у нашому теперішньому національному житті чи може радше у нашій національній праці. Не тому, що в нас якби вкорінилася звичка багато подій, не раз навіть дрібних, уважати переломовими та приписувати їм наперед — завжди більш чи менш переборщуючи — далекосягний вплив на формування нашого майбутнього, але тому, що на ньому можна було справді заобсервувати позначки, що на їх підставі можнаб говорити про деякі зміни — хочемо знову сказати — переломові у нашій настанові до громадського життя і громадської праці.

Минулорічний Загальний З'їзд Рідної Школи був кульмінаційною точкою допереломного періоду у нашому національному житті, зрештою у тій самій мірі, що й з'їзди інших наших установ. Періоду, що його характеризують: недоцінювання національного моменту як надрядного, партійна загумковість, незасогнаність поглядів на цілість справи, перевага дрібничкового над основним, особистого над загальним, розстрілення думок і вслід за тим більший чи менший хаос. І коли брати справу у тій площині, то цьогорічний З'їзд можна сміло протиставити минулорічному, як і взагалі всім дотеперішнім.

— Ви знаєте — сказав один учасник З'їзду після того, як З'їзд закінчився — що там виглядає, якби наші люди опам'яталися.

Було це безумовно під вражінням, яке робив Зізд — і не міг не робити — на всіх його учасників. Уперше від довгого часу ви не бачили боротьби груп і групок за владу, за перемогу, за захоплення одного чи двох місць більше у виділі, але навпаки: у кожному виступі, у кожному слові ви чули одно велике, об'єднано-суцільне змагання за успіх і перемогу одної спільної усім нам справи. І у заїті наступуючої Головної Управи, і у виступах її представників, які відповідали на заміти, і в промовях довгої низки дискусантів одна турбота, одно задушення бажання: поставити на сильні ноги, закріпити і розбудувати нашу найосновнішу, найважливішу установу, якої завданням є оформлення покоління, що надходить.

Цікаве. Зізд по короткій дискусії відкинув пропонувану зміну статуту, яка вводила як кермуючий і відповідальний орган — дирекцію, відкинув працю Статутової Комісії, яка з доручення минулорічного Зізду витратила неодну годину часу і чимало енергії, щоб ту зміну перекласти; а всеж ні у тих, що проти цієї зміни виступали, ні у тих, що її пропонували, ні чути було впертості, щоб обов'язково поставити на своїм. Чи це байдужність до справи? Ні! Це почуття відповідальності, це найбільша турбота за цілість справи — речі, які — треба в це ширі вірити — характеризуватимуть новий період нашого національного життя і національної праці, що його напевно започаткує цьогорічний Загальний Зізд Рідної Школи. Тому цей Зізд — на нашу думку — матиме велике значіння не тільки у рідношкільній діяльності, але й у загально-національному житті, і тому називаємо його переломним.

Те його переломове значіння треба підкреслити ще й під іншим оглядом. Іє площина відношення т. зв. „низів“ до т. зв. „верхів“. Свідомо даємо ці слова у знаках наведення, щоб тут ясно зазначити, що не підтримуємо цим до деякої міри демонстраційного вислову — воно так принаймніш звучало — одно-

регентові підчас його побуту в Польщі.

По дорозі адм. Горі прийняв малярського
писла і військового аташе, опісля мін. Уальри-
ха У Тшебні всіх до поїзду краківський вое-
вода і командант корпусу.

В год. 9.30 на краківському дворі привіта-
ли малярського регента президент, марш.
Сьмігли-Рида та члени уряду.

МІНІСТЕРСТВО ВІЙНИ.

Вчора оголосив кани. Гітлер приказ такого
сту. Він сам обіймає особисто провід зброй-
них сил. Начальна команда збройних сил пере-
несе компетенції міністерства війни і стає
основним штабом Гітлера. Шеф команди ма-
є права міністра війни; його завданням є
керувати обороною держави.

Марш. Бльомберг уже давніше просив звільнити його зі становища міністра війни з огляду на слабе здоровля.
Геринг відстав рангу маршала.

МІНІСТЕРСТВО ЗАКОРДОННИХ СПРАВ.

МІНІСТЕРСТВО ЗАКОРДОННИХ СПРАВ.

Гітлер замінював німецького амбасадора в Лондоні Рібентропа міністром закордонних рв. Дотеперішній міністр Нойрат затримав цю міністра.

Крім того Гітлер утворив „приватну тайну

ВІДГОМІН НІМЕЦЬКИХ ЗМІН ЗА КОРДОНОМ.

Як подає частина французької преси, зміни в Німеччині викликали велике невдоволення в армії. Генерала Фріча за його гострий протест звільнили зі становища команданта сухопутної армії і засудили на домашній арешт. Тому, що марш. Вальдберг мусів уступити, командування німецької армії основно змінилось.

Догадується, що Гітлер мусітає вкласти чимало такту і політ. зручності, щоб розв'язати конфлікт між гітлерівськими проводирями та армією, яка не хоче йти під керму нефахових партійних генералів, які поробили стрімгові кар'єри.

Тепер всевладним паном миру і війни стане сам Гітлер. Покликання амбасадора Рібентропа на міністра закордонних справ вважають ознакою ще тіснішого закріплення політики Гітлер — Муссоліні.

6. лютого год. 12 у Великому Театрі

Святочна Академія в 20-ліття проголошення Самостійности України.

Білети можна дістати при касі театру від год. 9-ої рано.

Wyż. VI. I. Pr. 29/38. Wyciąg z protokołu wspólnego
sędziów niezawisłych. Sąd Okręgowy. Wydział VI kar-
ny w Lwowie w składzie: Wiceprezes S. O. L. Malicki,
Zastępca S. O. W. Kapecki i Dr. J. Lockner w sprawie
art. 14 z czasopiśm p. t. „Dziło” z daty Lwów
22 stycznia 1938, do Sygn. VI. I. Pr. 29/38, — na
podstawie najwcześniejszym w dniu 28. stycznia 1938 r., po wy-
roku sądu Prokuratora Sądu Okręgowego we Lwo-
wie, postawić: unnać za usprawiedliwioną dokonaną
27. stycznia 1938 r. przez Starostwo Grodzkie we
Lwowie konfiskatę czasopiśm p. t. „Dziło” nr. 14 z daty
Lwów 22. stycznia 1938 r., zawierającego w arty-
kułach 1. i 2. „Oficjalny wisty pro Hryńki” — w całości —
na podstawie art. 170 k. k. zarządzić zniesienie ca-
łości nakładu i wydać w myśl § 493 p. k. zakaz dalszego
rozprzeczania tego pisma drukowego. — Zarazem wy-
łączyć odpowiedzialnego redaktora tego czasopiś-
ma i za oświadczenie niniejsze umieścić bezpłatnie w naj-
bliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie
tego nakazu podlega za sobą następstwa przewidziane
w art. 20. dr. z dnia 17 grudnia 1862. Dz. p. p. nr. 6 ex
art. 1 i 2 i karzenie za przekroczenie na grzywnę do 400
złoty. Uszanowanie. Wymieniony artykuł zawiera w
sobie treści fałszywe i świadomie kłamliwe wiadomości
o stosunkach za granicą wchodzących Rzeczypospolitej
Polski, które mające zaniepokoić ogół publiczny. — Według
art. 492, 493 p. k. oraz §§ 36 i 37 ustawy prasowej
z dnia 20. I. 1920. postawić: unnać i uszanowanie. Przewod-
niczący L. Malicki, w. r. Protokółant: Mgr. J. Bartków,
w. r. Za upoważn.: L. Janowicz, kier. sekret.

cy wy Lwowie: Wiceprezes S. O. Ł. Malicki, Sędziowie S. O.: W. Kapecki i D-r J. Locker, w sprawie konfiskaty Nr. 15 czasopiisma p. t. „Dilo” z daty Lwów, dnia 23. stycznia 1938 r., do Sygn. VI. 1. Pr. 27/38, — na posiedzeniu niejawnym w dniu 28. stycznia. 1938 r., po wysłuchaniu adw. Prokuratora Sądu Okręgowego we Lwowie postawienia: uznać za usprawiedliwioną dokonaną dnia 22. stycznia 1938 r. przez Starostwo Grodzkie we Lwowie konfiskatę czasopiisma p. t. „Dilo” nr. 15 z daty Lwów, posiedzeniu dnia 23. stycznia 1938 r., zawierającego: 1) w artykule p. t. „Światło 22 stycznia w lwowskiemu „Lud” w ustępie od słów: „Obrazy towarzyszących” — do słów: „Ba! kłwaszoryny”; — 2) w artykule p. t. „W pamiątki” w ustępie od słów: „Widz nym” — do końca artykułu, — znaną przestępstwa z art. 154, § 1 i 2 k. k. — zarządzić znieszenie całego nakładu i wydać w myśl § 493 p. k. nakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowego. Zarazem wydaje się odpowiedzialności redaktorów tego czasopiisma nakaz, by oznaczenie niniejsze umieścić bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga na sobą następstwa przewidziane w § 21 ust. druk. z dnia 17. grudnia 1862. Dz. p. p. nr. 6 ex 1863 t. i zasądzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 złotych. Uzasadnienie. Wyżej wymienione artykuły mają na celu przez tendencyjne omawianie rocznic zafazanych z historią narodu ukraińskiego — propagować ukraińskie hasła nacjonalistyczne, hasła separatystyczne. Według §§ 487, 489, 493 p. k. art. § 26 i 37 ustawy prasowej jest zatem powyższe postanowienie uzasadnione. — Przewodniczący: Ł. Malicki, w r. Prokurator: Mgr. J. Bartków, w r. Za zgodności: J. Januszewski, kier. sekret.

— 0 —

Юрій Студинський

IV.

Щоб ту суспільно зробити (Мисл
аранжир землевласницького дру
К. Ганасевич і Ю. Пивенчик) установа
й дисциплінарну комісію, в справі своїх ріш
такі спец банкового діла, як Олександр
Михайл Марко і Михайл Цибрицький. І
люди брехали, «оформити» а банківськ
люди, злочинці, злочинці.

По звільненню членів дирекції, на основі загального рішення Наглядової Ради, засів у Львові на місце директора Осип Денисюк. Одначе Денисюк довго там не сидів, бо аранжери на чолі зарадчили Загальні збори на 17. вересня 1932, на яких вибрали нову Наглядову Раду, а та у свою чергу Дирекцію. На один день перед Загальними зборами членів „З. З.“ засуспендованих членів дирекції і повідомили їх про це писемно. Крім того, інформували ще кількох інших „дисидантів“ членів, у тій цілі, щоб виключені члени дирекції не мали можливості перед найвищим контрольным органом, Загальними зборами, сказати щонебудь на свою оборону.

(Ці буде).

Подяка.

Ось я потуваюся до обов'язку аложити подяку Товариству за його забезпечення на життя „КАРПАТІЯ“ у Львові за скорі й без вагань трудові виплати за об'єктові служби по мобільності бл. п. мужкові Павлу Нещай.

Ось я акуратно виплативши забезпечення суми у товариство мене поручили не однією українською Товариством забезпечення на життя „КАРПАТІЯ“ у Львові виплатили вартість української суспільності.

Олександрів, дні 31. грудня 1937. Анна Нещайова.

Вордланська шедрівка має бути доходом Рідної Школи. Львів, Сикстуська 46.

Гратулюю Тобі!

— Ти виграв! Очевидно, що в незмінно щасливій колектурі Льотерії

„НАДІЯ“

Львів, Леґіонів ч. 11

де постійно падають великі вигри

Новий уряд і меншини.

Бухарешт, кінець січня 1938.

„Націонал-християнський і селянський“ уряд п. Гоги зайнятий важливими внутрішніми справами; зміною устроєвих законів, виборами, вирішенням бюджету і має ще поладнати кілька закордонних справ.

Одна з важливіших закордонних справ це скарги меншин до Ліги Націй. Ще за міністерства пп. Титулеска та Антонеска відбувалися засідання Ліги Націй, на яких обговорено, розуміється дуже загальною і тільки теоретично, становище меншин у Румунії. Передовсім меншинним питанням була ситуація півтора мільйонної мадярської меншини у Семигороді, поділили до Ліги скарги мадярських опантів — великих землевласників, від фонду римокатолицьких організацій, від просвітних, економічних та тіловиховних установ. Крім мадярських петицій знайшлися в Женеві жидівські та болгарські скарги.

Рідше звертались до Ліги Націй українці, бо їх прохання не мали відповідного підтриму з боку Франції або Англії, ані пресової та фінансової допомоги міжнародного капіталу; через те і кінчалися тільки відомими репресіями в краю.

На 100-й сесії Ліги Націй вдалили нові скарги мадярів та жидів. Останні зажадали негайно розглянути їх скарги. Нам відомо, що були такі мадярські скарги: у справі різниці із Деви (Семигород), заборони частини мадярської преси, нового шкільного режиму в мадярських школах та в справі зміни родинних імен. Жиди внесли більше скарг: в імені сіоністичного Союзу Англії, Америки, Франції та інших подібних організацій.

Румунська преса (тепер майже вся — націоналістична) реагувала дуже енергійно проти цієї „меншинної змови“, „зосереджених нападів проти румунської держави“, „мобілізації всесвітнього масонства“ тощо. Здивувало нас, що й українців зарухували теж до тих „воюючих меншин“. Ми вже не раз згадували про видумані „революційні“ дописи великих шовіністів „Універсу“, „Порука Времія“ та „Гоуна Вестіра“.

Цим разом, визначившись провідний румунський шовініст „Курентул“, який досі більше стримувався від провокаційної писанини і містив навіть прихильні нам статті. „Курентул“ наслав до Женеві свого „дипломатичного кореспондента“, редактора Ромулуса Діана. Знаємо цього журналіста, як знаємо схильно-

ДАЙМОН АБУ.

8

ПАРЦЕЛІ НА ПРОДАЖ.

(Докінчення).

З тих усіх безладних слів Гаєра міг зрозуміти тільки те, що кандидат на його зятя звів дружку Меліну Барні і покинув її. Він потішився і зараз при ній написав лист, який до цього піславши:

Париж, 30. червня 1854
Понеділок, 4-та год. попол
ВШановний Пане!

Мій вітальний лист у мому бюрі панна Меліна Барні. Після розмови з нею я не можу вам сказати нічого. Ця молода жінка робить якнайкраще крадіжницю і я не мав би серця, якби приїхав до того, що забрав би батька її дітям.

З пошаною

Гаєр.

Лист був писаний на бюровому папері з фірмовим зазором, на такому, що може служити часом доказом до приватного ажитку.

Анрі Турнер діставши лист від Гаєра, одягнувшись пішов в руки і побіг до Меліни. Він показав їй лист з простиженими обіймами. Меліна як молоко, була в білому пемозарі і розплакалася. Анрі зробив їй сцену, але вона зрозуміла нічого — не знала ні Шанґрі ні Гаєра. Вона зрозуміла вже давніше, чому Гаєр не хотів до неї приходити, але не мала часу до нього прийти, щоб він оженився. Коли він їй лист, де була згадка про якусь пару дітей, вона пошла в дитя. Меліна вже хотіла до Гаєра, — Анрі ледви стримав її.

Він сам пішов до Гаєра, але не застав нікого дома. Так бодей сказала служниця: що панство пішло до театру. Він вертався так цілий тиждень і за кожним разом діставав подібну відповідь. Якби був зустрів випадково на сходах Шанґрі, то був би його побив. Анрі вислав листи до Гаєра та Розалії, але вони вернулися нерозпечатані. Тоді він стратив терпець і пішов до суду. Його прийняв молодий суддя, що видав був добре ознайомлений з усіми тайнами париського життя.

— Мій пане! до нас приходять таких скарг дуже багато. Ви мусіли чути про різні бюра посередництва подруж, на які прокуратура дивилася якийсь час вибачливим оком, то потягла їх до судової відповідальності. Коім офіціальних бюр, що оголошуються публічно, є багато темних типів, що виношують великі маєтки та посаги, щоб з них стягнути процент. Вони входять у всякі спілки без статуту, маючи єдиного шефа — капітал. Одні задовольняються скромним доходом, інші домагаються десять відсотків від маєтку. Пан Шанґрі, як бачу, досить скромний. Бачучи, що не дістає сподіваного гонорару, він винайшов собі якусь спільничку, що зробила з ним такого збитка. Не виключено, що ми відшукаємо головного режисеру цієї комедії, але чи можна буде устійнити спільність Шанґрі, не знаю.

Турнер вернувся додому застав на столі такий лист:

„Мій бідний Турнерку!

Якби я був тобі відразу запропонував 990.000 франків і чудову жіночку, то ти був би мене благословив. Але я зробив дурницю і представив справу інакше, обіцяючи тобі мільон, з тим, щоб ти був добрий відступити мені з нього 10.000 фр. Це тебе розгнівало, а я мусів по-

мститися. Я знайшов спосіб переконати п. Гаєра, що ти маєш двоє дітей, ще й жовту жінку. Тепер ти вже не даш собі ради!

Шанґрі і С-ка“.

Анрі вже хотів подерти лист, але надумався. Взяв більшу кофету всунув туди лист Шанґрі і заадресував великим жіночим письмом:

„П. Гаєр, архівар
Міністерство.

Гаєр відчинив лист так обережно, якби це була телеграма. Лист Шанґрі схвилював його дуже. Він робив собі докори, що був несправедливий і попрохав свого шефа, щоб звільнив його в год. 2-й. Це трапилося йому вперше від тридцяти років.

Розалія плакала над листом Шанґрі, промовляючи до батька:

— Я була певна цього! Чому ви мені не вірили?

Родина рішила піти на другий день у ранці разом до робітні Турнера. Саме в тій хвилині служниця Гаєра повідомила, що прийшла панна Меліна Барні. Розалія з тією емоцією втікла до другої кімнати. Гаєр дивився на гостю, як на якусь яву; вона-ж була зовсім неподібна!

Меліні було незлегко переконати Гаєра, що вона — правдива Меліна Барні, має 17 років, не має дітей і не має ніяких претензій до пана Турнера. Призналася щиро, що вона кохала артиста і мала намір вийти за нього заміж, але коли він перестав бувати в неї, вона чедала, як і він, зіввали свою знайомість. Такі вже наша доля, мій пане, і ми мусимо з нею погодитися: молоді багаті люди залишаються до нас, ми їм подобаємося, а коли бачать, що ми часотані, відвертаються від нас. Я знаю, що Турнер аж

По поширенні і реконструкції льокалю

урядові години

ПРОМ-БАНКУ

Львів, Гродзиських 1 І. п. — Тел. 200-15, 292-15.

Для П. Т. Клієнтелі урядові години:

вранці від 9 до 13 год.

ввечір від 17:30 до 20:30.

європейських справ, безастережного протипанкських велико-російських палнів.

Жаль, що його посестороння поінформованість не гармонізує із поняттям „дипломатичний кореспондент, акредитований при Лізі Націй“...

В одному дописі з Женеві згадує п. Ромулус про цілий ряд меншинних скарг і між ними випадає туди якусь скаргу „українців з Басарабії“, не подаючи, хто вніс ту скаргу та в якій справі. Цікаві ми знати, яка організація тих „українців дін „Басарабія“ (і чи взагалі існує така організація) відважилась би звернутися аж до Женеві. Але на це не відповість нам женецький кореспондент.

Він повторить скорше такі „дипломатичні“ шпільки:

„Ліга Націй має всі жонглерські засоби, аби унеможливити напасників“... „Ліга Націй заохочує багато із внесених меншинних скарг, аби не втратити прихильності румунських код, потрібної для вирішування ріжних питань важливих від тих меншинних скарг“.

Далі цей „дипломатичний“ кореспондент дає такі перестороги: „Меншини, які ще мають скарги до Ліги Націй, нехай спішаються їх вислати до завтра (28 січня), бо є на них багато ще місця в кошнику“.

Така „дипломатична“ передача повин звільнила нас від дальших коментарів, яки не сам факт невірних відомостей про українців і притока до нагінки із сторони урядових чинників. Передовсім визначуємо, що в Басарабії нема якоїсь самостійної української політичної організації, яка промовляла би в імені українців. Навіть бумовинська У. Н. П. не була єдині заступати в Басарабії своїй окрешній організації. Не входимо в причину, чому саме заведено басарабські повіти заселені українцями — не тут місце про це розводитись.

Тому нехай заспокояться п. Ромулус та його другорядні краєві секунданти: українці також відповідно оцінили Лігу Націй. Доля дотеперішніх скарг загальною відома; не треба залякувати нас ані „кошиком“, ані похороном. Зрештою на останньому зїзді меншин, що відбувся минулого літа в Лондоні, дали предсідника

того зїзду п. д-ра В. Залозенького могли заспокоїти всімі сумніви місцевих патріотів...

Цікавіший, ніж ця женецька сенсація підхід мн. закордонних справ п. І. Міческа до меншинного питання взагалі. Правник інакше розглядає це складне питання як запальний полеміст. Мн. Міческу ділить меншини в Румунії на такі, що припали державі як автохтонне населення і такі, що прибули до неї по 1919 р. Коли перші, зв'язані з одішченою землею, мають право охорони тріанонського та інших договорів — то ті другі (переважно жиди), що використовували свої зв'язки з місцевим населенням та з його добром, не мають права охорони меншинних договорів. Ті „нові“ по 1919 р. незв'язані ніякою батьківщиною, навмисне ототожнювали себе з іншими меншинами („маларські — німецькі — російські“ — жиди) аби скористати з ненависті ім прав. Врешті вони ще покликувалися на інтервенцію інших держав.

Ця категорія „нових“ меншин що „прибула“ незв'язана з землею, ані обичаями, не сміє домагатися рівних прав з автохтонним населенням, тимбільше, що шукає охорони серед чужих держав.

Це зручне розяснювання старого румунського правника і нового політика, мн. Міческа, викликало зацікавлення на чужині. І кожен мн. Міческу поставив жидям альтернативу: відтягнути внесені скарги або втратити громадянство, згідно із ст. 36. громадянського закону 1924 р. (передбачує втрату громадянства тих, що шукають охорони чужих держав) — то відложено вже принаглену справу до завтра п. р.

Як відомо, філосемітські чинники в Женеві старалися прискорити чужу інтервенцію в Румунії для „охорони жидівської меншини“, але таку наглу розв'язку відклонено.

Румунські урядовці кола пважють це за великий успіх п. Міческа: Женева зріклася інтервенції. Немає сенсу відчувувати і Румунію від дальшої співпраці в Лізі та відвертати уягу від комуністичної загрози. Мабуть і рішальні чинники женецької установи стрималися від голосної розправи, бо сама Ліга стоїть перед відомою майбутністю, а уряд прем'єра Гога перед загальними виборами

Др-Ос

Блиски.

З ФІЛЬМИ ЖИТТЯ.

Ці ясні моменти кинулись мені в очі бувально в 3-ох останніх днях. Варто їх підняти; до того вони такі багатовимовні, що й треба й коментарів.

Ось число „Діла“ з 29. січня 1938 р. Даю на останній сторінці бачу: „На допомогу студентству. Виказ дальших жертв“, галузь — і припадково прикували мій зір ось ці рядки: „По 7 зол. зложили о. Клепарчук (зі збори) Черниця; Ярмолюк Максим; Монастир; кооператива „Власна Поміч“ Будилів“.

Ярмолюк Максим — з Монастир. Цяк з Холмщини, з грубешівського повіту. А п. Ярмолюк — це наш селянин, звичайний, як тисячі інших. І ось цей селянин із заботою Богом і людьми Холмської Землі присилає сам з власної жертви на допомогу академічній молоді у Львові. Присилає стільки, скільки греко-католицький священник зі зборки та українська кооператива в одному зі сіл Галичини.

Друга подія — ясний пункт. У Львові відбувається зїзд „Рідної Школи“. І ось сподіваюсь іде до Львова делегат від кількох сіл галицького повіту на Холмщині. Іде, щоб дати привіт, бож участі в зїзді не має жінки брати. Привіт на письмі; його склали сім'я дитини. Завдалегіть укладали, біглися з друми та словами. Памятали за зїзд та прибули в час.

Був на зїзді і делегат з Волині, і теж селянин, і теж щоб скласти привіт.

І третій момент, не менш зворушливий. В одному кутку Волині, що межує з Житомирщиною, українців наворачтають усякіми способами на латино-католицьку віру, на атеїзм. „Будете католиками над католиками“, пропонує євхонда Ярославич з Лимовця.

Проте православні волинські відуть у свої білі крадькома і потайки до одного з галицьких посівів, хоч він греко-католик та для них писав про — вищість греко-католицької Церкви над православною.

Коли я роздумував над цими фактами, 1. лютого принесло цікаву вістку. У Варшаві відбувся місіонарський зїзд і на ньому гостро полемізували проти атеїзму, комунізму, безбожництва, сектизму та іншого.

Прочитав, порівняв — і так прикинув за православних земляків-волинців!

Таке ото я прочитав у 3-ох останніх числах про нашу селянську масу Холмщини і Волині.

засуджував після останнього інциденту з вашою донькою і тому я прийшла сюди...”

Ледви Меліна вийшла, як до кімнати вбігла Розалія. Меліна видалась їй дуже гарною (вона дивилася на неї крізь дірку від ключа) і вона не могла мати жалю до Анрі, що така красуня йому подобалась. Вона анала, що молода дівчина, яка виходить заміж за 34-літнього чоловіка, мусить мати суперниці в минулому і воліла, щоб вони були гарні. Вона мусіла вірити щирим словам італійки і була горда, що від травни перемогла її в серці Турнера.

Зате її батько почав мати нові сумніви. Він не хотів уже йти до Турнера і робив докори своїй донці, що вона вперлася у свого почуванні.

— Я не перечу, що того молодця очорнили, але нема сумніву, що він мав знайомості з акторками, а хто раз почав пити, то може пити і пізніше. Ти кажеш, що він буде тобі вірний, але бачиш, як він покинув ту молоду італійку. І тобі може зробити таку штуку. Зрештою, як довго я не продам своїх парцель, не може бути й балачки про твоє подружжя.

Зате кілька разів глянула на портрет донажн зроблений Турнером, ставало йому ніяково, яким мав довг супроти нього.

— Продати портрет і переслати йому гроші булоб дуже недекантно, а відослати жаль. Ще портрет може попасти на якусь ліцитацію і до преси. Краще вже його знищити...

— Що знищити мій портрет? — крикнула Розалія — знищити найкращі хвилини мого життя.

— Сиди тихо! Все через того проклятого Шантрі! І через ті парцелі! Якби ми були менше багаті, то цього всього, а його сон став лекцій і тихіший. Ще більше: він почав опізнюватися

до бюро. Коли одного дня він прийшов на обід тїтка сказала до Розалії:

— Твій тато мусів сьогодні над чимось багато думати, бо має дуже червоний ніс.

Анрі не міг прашувати і весь день ходив по Амстердамській вулиці. Ані він не мав сміливості підійти до Гаяра, ані Гаяр до нього. Він радо був би порозмовляв з Розалією, але батько не відступав від неї на проході.

3. вересня він дістав лист від Гаяра з проханням зайти до нього, щоб відобрати 7.950 франків як гонорар за портрет.

Він вибрався на що дивну візиту з думкою, що може таки зустріне Розалію. В тій самій годині відвідали Гаяра три голонні представники товариства для будови робітничих домів, щоб закінчити справу з купном парцель. Старий Гаяр не хотів мішатися до продажу і доручив Розалії, щоб вона сама переговорила з покупцями.

Коли Анрі авійшов до мешкання Гаяра, нотар відчитував уже останній параграф акту продажу:

„Покупці зобов'язуються вибудувати на парцелі Ф., що залишається власністю продавця мешкальний дім для п. Гаяра та його родини з великою малярською робітнею на першому поверсі“.

Гаяр поглянув на свою доньку, що дивилася на Анрі, який не дивився на нього. Він був дуже блідий і стояв мовчки при стіні.

Гаяр схопив за перо і підписав акт, який поклали перед ним.

— Но! нарешті! — крикнув — є той параграф, який освободжує мою голову з усіх клопотів!

— Пане Гаяр — сказав нотар — я навіть не знав, що ви маєте таке гарне письмо.

Пєрєкл. в. г.

Смольський; 6) деклямація — Ребрик і 7) „Не гнати нам“ — хор. Закінчилося те гарне свято національним гимном.

НА КНИЖНИНІ-БЕЛЬВЕДЕРІ.

Громадянство Бельведеру айшлося на святочну академію в неділю 30. січня, де теж од-похвалити мовчанкою розпочалася про-

грама. Продуманий реферат виголосив м-р Світний, після чого хор відспівав „Слава герою“. Цялі п. Бридзівна й м-р Світний виголосили деклямації і хор відспівав дві пісні. Закінчилася програма інсценізацією і національним гимном. Публіка айшлася численно, як звичайно на Бельведері.

Б. Л.

СУБОТА 26. ЛЮТОГО 1938

ВЕЛИКІ СТУДЕНТСЬКІ ВЕЧЕРНИЦІ

В САЛЯХ КАСИНА ПОШТОВЦІВ ЯПОНСЬКА 9.

Японська офензива на південний Китай.

Учора почали японці офензиву на південний Китай, рівночасно зі суші та з моря. Головний сухопутний удар звернений на Ганков. Тимчасом 5 японських воєнних кораблів аблизалося до гирла Перлової ріки. Китайці замкнули ріку барикадами; прибережні батерії розвинули вогонь. Рівночасно японські літаки завзато атакували околицю Кантону, енергійно бомбардували залізничний шлях до Ганков та форти Бокка Тіріє; разом упало кількасот бомб.

ЕВАКУАЦІЯ

Населення Кантону масово втікає з міста. Невідома доля поїзду з 80-ма американськими громадянами і 65 дітьми, що в п'ятницю (вчора) вчором мабуть вїхав на терен воєнних операцій.

КАНТОН ПРИГОТОВЛЮЄТЬСЯ ДО ОБОРОНИ.

У Кантоні проголошено воєнний стан. Всі чужі кораблі мають до півночі відчалити. Чужинці евакуювали елегантні передмістя Кантону і схоронились до міжнародної концесії на острові Шамен.

ПЕРЕВОРОТ У КАНТОНІ?

Як говорять, воєнний стан проголосили прихильники марш. Ченчїтана, щоб усунути уряд квантунської провінції. У Гонконзі говорять, що арештовано губернатора Кантону Утенена. Китайці вдоволені тим непорозумінням; вони сподіються, що квантунська провінція зїрєє з центральним китайським урядом.

Невідомі літаки затопили британський корабель.

Два літаки без ніяких знаків, що виявилиб їхню державну належність, збомбардували й затопили недалеко Валенсії британський пароплав „Альсіра“. Залогу корабля, зложено з двадцятьох англійців та міжнародного контролера, вирятував еспанський рибальський корабель.

ПРОВОКАЦІЯ ЧЕРВОНИХ?

Напад на „Альсіру“ викликав велике обурення в колах еспанського національного уряду. Вони підкреслюють, що нападники не мали ніяких знаків та що червоні навіть деколи вживали знаків еспанської національної повітряної фльоти.

Минулого року вони не раз уживали до нападів національних літаків, що мусіли причаїти на запалі червоним. Такими провокаці-

ями намагаються червоні обтяжити перед закордоном національний уряд.

Еспанський національний уряд заявив, що в тому часі не було в околиці Валенсії ніяких національних літаків.

ПО СЕРЕДЗЕМНОМУ МОРІ БУШУЮТЬ БОЛЬШЕВИЦЬКІ ПІДВОДНІ ЧОВНИ.

Як подає париський „Жур“, на Середземному Морі ще минулого місяця появились большевицькі підводні човни: 24. січня виділи їх коло побереж Мінорки, 27. — коло Тарагона, 30. — коло Валенсії. Про те повідомлено британській адміралції.

КУПУЙТЕ КНИЖКИ ВИДАВНИЦТВА „ДІЛО“!

як тут. Тут у такому ресторані можете дістати все, чого бажаєте, від шклянки молока чи чашки кави, до мяса і морозива. Кожна страва приготувана на тарелі, за шклом. Вкидаєте 5, 10 чи двадцять центів — шкляні двері автоматично відчиняються і ви берете те, що захотіли. Але не знають в Європі ресторани, ось яких:

Приходьте, берете велику ташу, берете приготувані вже обчищені серветкою ложки та виделки, кладете ташу на призначену на це підставку, яка біжить кругом довжелезного буфету та йдете, один за одним, вздовж цього буфету, посуваючи перед собою ташу. Перед вами, за буфетом усілякі страви і спочатку цілий ряд закусок, потім салати та овочеві соки (їх тут лють перед кожною їжею), потім м'ясні страви, врешті морозиво, кави, чай, солодощі. Все бачите, як воно виглядає, порції приготувані на тарілках (по тому боці буфету десятки дівчат, які моментально наповнюють і приготувають свіжі тарілки), при всьому — ціна. І так ідучи — пересуваючи перед собою ташу, берете те, що хочете, або показуєте пальцем і вам миттю накладають це на тарілку і ставлять на ташу. Прийшовши до буфету — каса. Касієрка кидєє оком, що на вашій таші, в одну мить обчисляє, ви платите і з своєю ташою йдете до стола. Все це, від хвилини, коли Ви ввійшли до ресторану до хвилини, коли Ви сіли при столику, триває не довше, як прочитання цих рядків. Скоро, вигідно і недорого. Мимохідно приходите на думку: чому таких ресторанів нема в Європі? Розв'язка неважка: яка з наших — європейських — пань не уважалаб „нижче своєї гідності“ власноручно нести у ресторані велику ташу?

Та мабуть найбільш характеристичним американським рестораном є „драг-сторі“. У перекладі на нашу мову: дрогуєрія... Читаєте й дивуетесь? Не менше дивувалися й ми, коли впер-

ше побачили цей дивогляд „Драг-сторі“, отже дрогуєрія, це крамниця, де дістанете: фотографічні апарати, Святе Письмо, господарське приладдя, детективні романи і словники, годинники, солодощі, а навіть... ліки. Але щонайважливіше: у кожній такій дрогуєрії дістанете їсти. У ній, як у барі: довгим рядом стоять високі стільці без спинки, перед ними буфет, на якому вам подають страву і ви скоро проковтуєте сніданок чи обід. І за дешева і доволі смачна; але для постійних гостей такого ресторану, для тих тисячів крамничних дівчат чи тисячів малих урядовців, які у своєму бюрі дістають пів години часу на обід — для них головне те, що вони можуть тут скоренько прогинути страву на столі і побігти назад до роботи.

Що така система їжі відбивається якнайгірше на шлунок — арозуміле. Але хитрі американці „взялися на спосіб“ і тут у кожній „драг-сторі“ заздалегідь приготували всякі „проти-шлункові“ таблетки... Відвідуючи цих харчово-лікувальних підприємств почувши після обіду, що „щось не впорядку“, хапають приготувану таблетку — і бігом до праці. Нехай уже шлунок сам собі радить із шмири ледяними водами, яких тут випивають без міри та із цими м'ясними та Бог-зна якими стравами — з якого мяса...

Але про силу американських шлуноків свідчить їх стравошис в логі комбінаціях. І так на власні очі бачимо, як: 1) до морозива лють од-ночасно гарячу каву, 2) до риби... какао, 3) свинячу печенку запивають холодним невареним молоком.

Справді шлунок „made in U. S. A.“ витримує все — навіть сполуку смаженої шинки і ковбаси, попитих соком із полуниці. Саме сьогодні бачили ми, як щєє насолоджувалася наша знайома. На здоров'я!

Одним повідомляємо важливе, що після розв'язання Опіки „Вейдери і Канарієнфогель“ веде тепер сам підприємство торгівлі металів у Львові при вул. БОІМІВ 32 (ріг вул. Сербської 18) під власною ресторованою фірмою:

ТОРГОВЛЯ МЕТАЛІВ

Генрик Канарієнфогель у Львові

Тел. 265.89.

Подючи це до ласкового відома, очікую цінних доручень і зв'язуюсь

в поважанням

ГЕНРИК КАНАРІЄНФОГЕЛЬ

Торговля металів.

Ген. Юрко Тютюнник

на японському фронті?

Варшава, 4. лютого.

В чужинських і навіть уже в українських колах Варшави розійшлася сенсаційна чутка, що герой Зимового Походу ген. Юрко Тютюнник живе і змагається на японському фронті, як командант і організатор диверсійних про-боевих груп. По якій стороні виступає Тютюнник, японській, чи совітсько-китайській — важко покищо устійнити.

Нотуючи цю інформацію з пресового об-в'язку, мусимо зазначити, що викликала вона саме тепер (після того, як у колах еміграції У. Н. Р. почали вважати Тютюнника запродавцем большевиків і т. п., погодившись давно з фактом смерті того старшини), в українських та зацікавлених чужинських колах велике вра-жіння.

Гром.

З бюджетової комісії сойму.

Проти „східного обряду“.

У голосній вже сьогодні з виступу пос. Войцеховського дискусії над бюджетом мі-стерства освіти, забирає слово пос. Тимошків, що говорив широко про положення православної церкви на Волині та запитав, коли скличуть собор.

З польських послів пос. Остафін за-такував Ватикан за введення східного обряду у Польщі і домагався, щоб амбасаду при Ватикані обсадили людиною, що розуміє релігійні питання і стоїть на становищі польської державної релігії.

Пос. Скрипник (ВУО) між иншим сказав: „Як українець не може поминути мови виступу п. Войцеховського. Він поробив за-хід голові греко-католицької церкви, що тішить великим авторитетом у всіх українців“. Далі пос. Скрипник сказав, що можна зрозуміти тільки закид у справі Йордану та твердєє, що на Волині у йорданському святі завжди шєєє витують війська.

НОВА КНИЖКА

ЮРІЯ НОСАЧ

„ЧАД“

повість.

В це історія наших емігрантів, що розплутуєть у цю му гурті таємничу справу одного збієства.

ЦІНА КНИЖКИ ЗОЛ. 2.20, ПОРТО 30 СОТ.

Замовляти в Адміністрації „Діло“, Львів, Ринка 12, к. і у всіх книгарнях.

Історичний документ напасти на Митрополита.

АВТЕНТИЧНИЙ ТЕКСТ НАХАБНОЇ ПРОМОВИ ПОСЛА ВОЙЦЕХОВСЬКОГО В БУДЖЕТО ВІЙ КОМІСІЇ СОЯМУ.

„Нечуваючи в історії якоїнебудь суверенної держави розпорядок голови греко-католицької архидієцезії у Львові, яким не дозволено, щоб військо як цілість чи пак воєнки греко-католицького обряду взяли участь у святі Йордану дня 19-го січня 1938 р., спонукує мене — говорив пос. Войцеховський — обговорити питання польсько-української нормалізації з віроповідного становища.“

Бесідник відчитав після цього вступу комюнікат ДОК — Львів про те, що військо запропонувало свою участь у Йорданському святі і дістало від Митрополитичної Консистої відповіди, що з уваги на теперішні напружені політичні відносини і міжнародне положення Митрополитична Консистої не вважає за вказане згодитися на участь війська у святі Йордану, побоюючись непередбачених наслідків, що могли би трапитися внаслідок якоїсь невідповідної провокації.

Пос. Войцеховський запевнявав, що „в польському Львові ніяких маніфестацій, неприязнь до польського війська, не було і не буде, а якщо митрополит чи його прибічники хотіли військо спровокувати, дістали би негайну відповідь від цілого польського громадянства. Дати твердити, що митрополит Шептицький відомий від давня зі своєї протипольської постанови та що він своїм розпорядком у справі Йордану зловив присягу, зложену на вірність Польщі.“

Він — цитуємо дослівно — використовує всі приписи конкордату проти Польщі, переступає засади конкордату, щоб реалізувати протипольську політику. На участь війська у святі Йордану згодився станіславський єпископ Хомишин. Згодився навіть перемиський єпископ Коциловський, що йде звичайно за митрополитом Шептицьким. Тільки він один неборонив.

Чесні політики з польської й української сторони турбуються справою нормалізації. Свідомо, що її курс захитався. Розуміється, це справа ясна, звідки йде та протинормалізаційна струя. Іде вона з гори св. Юра у Львові. Там є протипольська кузня. Там збираються засоби до боротьби з польською державою, там творяться плани праці. Там — у тих самих мурах, де ще недавно цвіло соціалістичне, де в р. 1922-ому відбувся конгрес комуністичних діячів.

За польської влади від 1919. р. митрополит Шептицький українізував цілковито греко-католицьку Церкву, зробив її знаряддям шовіністичного відомо українців, винищив львівську армію польських українців, та староруські елементи, прогнав геть останні сліди польськості цієї Церкви, що розвивалися навіть у часях нацистичних.

Він виховав собі кадри духовенства, що складається виключно з протипольських елементів, у тому дуже багато б. старшин західно-української армії, що боролися з Польщею в 1918—1919. р. Усунув або стероризував староруських священників, скасував польські богослужби і проповіді. Від 1923. р. для великої частини поляків греко-католиків не призначує священників поляків. Так само не призначує священників старорусинів для сотень тисяч староруських греко-католиків за те тільки, що вони львівські супроти Польщі.

Це є практики митрополита Шептицького. Він не дотримує присяги складеної Польщі, але він гостро пильнує поведінки своїх парохів у шовіністичному протипольському дусі.

Від часу пастирського листа з дня 21. II. 1938. р. греко-католицькі священники мусять складати йому присягу, яка робить з них сліпе знаряддя в руках протипольської архидієцезії курії з гори св. Юра. Священники, що не слухав би митрополита і не виконував би його політичних наказів, зв'язаний священницім словом підлягає гострій церковній карі і званий на ласку і неласку свого єпископа.

Але єпископ має над ним не тільки моральну владу та судову і дисциплінарну юрисдикцію. Ця влада входить далі в ділянку матеріальних прав. Платень з державного скарбу для греко-католицького духовенства не означають, як за австрійських часів, старости єпископів, але їх передівають до архидієцезії.

Щойно тут починається дивна історія. Греко-католицький священник, що хотів би бути львівським супроти Польщі, не тільки відповів за те перед архидієцезійським судом, але не дістане платні, яку йому платить польська держава. А треба пам'ятати, що ці священники, то люди жонаті, що мають переважно велику родину.

Коли це знається, можна зрозуміти багато річей, на перший погляд незрозумілих, що діялися у південно-східних воєводствах від 1919. р. Ми поляки і польський уряд самі творили підставу до зросту протипольських елементів в українському та староруському громадянстві. При нашій каригідній пасивності і за наші гроші створено протипольський штаб у кожній греко-католицькій парохії на південному сході, а особливо у львівській архидієцезії. Хто-ж знає побожність українського та руського люду, той знає, що священники мають рішучий вплив на той люд, у ґрунті спокійний та богобійний. Тому теж найбільшу натуру протипольських терористичних актів бачили ми завжди у львівській архидієцезії. Натомість у станіславській дієцезії, де є абсолютна більшість українців, але де має владу львівський громадянин, зрештою український патріот єп. Хомишин, там натура протипольських рухів була дуже слаба або взагалі не було. Висновки насуваються самі.

Доки не заключено конкордату держава мала опіку та курателю над церковним майном, особливо греко-католицької Церкви, що виявлялося тим, що генеральна прокуратура з уряду займалася справами церковного майна. Від хвилини заключення конкордату в 1925. р. духовна влада розпоряджає свобідно церковним майном.

Булоб усе в порядку, якщо не те, що тепер доходи з церковних лібр ідуть на фінансування українського політичного руху, що чейже суперечить всякому канонічному праву.

Доказів на те було би дуже багато, але досить і тих, які загал знає. За розпарцельовану церковну землю львівська архидієцезія дістала 7 або — як кажуть інші — 17 міль. зол. З цієї суми митрополит Шептицький призначив українському Земельному Банкові Гіпотечному Укладу 2 міль. зол., поза тим субвенціонував дуже поважно українські торговельні організації, що вели торгівлю з совітською Росією, і фінансував такі підприємства, як купно домів, видання та політичні часописи.

Ці інтереси були переважно дефіцитові, бо діяли тут не калькуляційні моменти, але політичні. Напр. орган УНДО „Діло“ на кільканазці тисяч зол. капіталу має понад 200.000 зол. довгів, у тому мабуть більшість архидієцезійської субвенції.

Нічого дивного, що саме це „Діло“, яке має служити нормалізаційній політиці, сьогодні цю політику поборює. Накази йдуть, очевидно, зі св. Юра.

Польсько-української нормалізації не буде доти, поки: 1) польський уряд буде пасивно приглядатися з закритими очима політичній діяльності митр. Шептицького і його помічників, 2) поки не настануть такі об'єктивні умовини в організації греко-католицької Церкви у Польщі, в яких вона перестане бути знаряддям протипольської політики.

Як це досягнути? Лихо лежить у хибних приписах конкордату з р. 1925, який треба змінити у тому, що торкається греко-католицької Церкви в той спосіб, щоб привернути опіку держави над майном цієї Церкви і винагороду її духовенству з державного скарбу виплачувати безпосередньо з державних кас, а не через єпископів, а кінці, щоб привернути вплив та інгеренцію державної адміністрації на призначування та перенесення греко-католицького духовенства.

„Доки тих справ не поладимо, шкода говорити про нормальне польсько-українське співжиття. Але поладати тих справ у душі корисному для польської державної рації і для спільного обох громадянств вимагає, щоб звернулося до Ватикану з домаганнями завести зміни в теперішньому конкордаті.“

Апелую до уряду, щоб виступив з таким домаганням, апелую до примаса Польщі, кардинала Гьонда, щоб підтримав цю вимогу у Ватикані.

Якби те наше слушне становище не перемогло у св. Отця, мусітимемо домагатися виповідження конкордату з 1925. р. і закінчити уряд, щоб заключив новий конкордат, який узяв би як слід на увагу всі інтереси держави і польського народу. У тому дусі зголошу резолюцію при третьому читанні.“

НОВА
ЗНАМЕНІТА
ЧОКОЛЯДА

„Е О S“

ПІНКОВА
ТАБЛИЧКА 55 СОТИКІВ
Е. ВЕДЕЛЬ

Відповідь пос. Володимира Целевича
пос. Войцеховському.

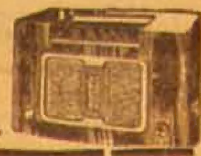
У зв'язку з нечуванням щодо форми і змісту виступом посла Войцеховського зложив пос. В. Целевич іменем Української Парламентарної Репрезентації заяву, сформульовану в трьох точках. Ту заяву подали ми вже вчора. Після того пос. Целевич говорив далі так:

Це офіційна частина моєї промови. Крім цього почувався до обов'язку вказати прилюдно безпідставність усіх наведених послом Войцеховським фактів. На вступі мушу зазначити, що виступ посла Войцеховського можна собі пояснити тільки або повною ігноранцією в українських справах, або злою волею. Іншого висноження не може бути. Приходжу до опрокичення тверджень посла Войцеховського. Заяву від справи участі війська у святі Йордану в дні 19. січня цього року. Цей факт виходить в освітленні посла Войцеховського в цілості перекручений. Стверджую, що церковна влада у Львові не видала заборони брати участь війську у святі Йордану. Справа мала ось так: Досі було у Львові так, що окремо відбувався Йордан для війська й окремо для загалу громадянства. Нпр. минулого року свято Йордану для війська відбувалося в катедрі св. Юра, при чому богослуження відправляв єпископ Будка. Цього року військова влада виявила побажання взяти офіційну участь у загальному святі Йордану, що відбувається на львівському Ринку. Маємо застереження стосно форми перетракції війська у цій справі, але цих справ не буду обговорювати на прилюдному засіданні. Церковна влада не згодилася на офіційну участь війська у святі на Ринку в огляду на загострення польсько-українських відносин у Львові і в огляду на невиключену можливість провокації. У святі Йордану на львівському Ринку бере участь кільканазці тисяч осіб і за провокації невідповідальних одинач серед такої маси народу не трудно. Звертаю увагу, що у Львові вже було кілька спроб комуністичних провокацій у часі церковних богослужень.

Посол Войцеховський повинен пам'ятати, що восени минулого року був у Львові погром євреїв українських кримівців. Причини цього погрому вказують на нездорову, повну паталогію ненависті до українців атмосферу серед місцевого польського громадянства. Бо прошу собі представити: У підльвівському селі Стівчанях один сілський парубок дістав атаки шалі. У тому ставі застрілили всі свого приятеля, разом кілька осіб і підпалив батьківське господарство. Війт і командант місцевого „Штєльца“ польської народності хотів розібрати божовільного і при тому божовільний раїв його смертельно. З того жалюгідного вчинку божовільного зроблено політичну подію. Відбувся у Львові маніфестаційний похорон жертви „гайдмацького морду“, у якому взяли офіційну участь представники мішляної та військової влади, на

дає останні звістки з простору
форму приймну для зору
для вуха мелодію прозору...

похороні вилічено низку протинаураїнських промов, деякі організації, в тому числі ті, яких головою є посол Войцеховський, ухвалили протинаураїнські резолюції, і наслідком того всього відбувся погром тисісок наураїнських установ, з того бачать панове, яка нездорова атмосфера панує серед польського населення Львова.

Один уступ промови посла Войцеховського мусить переконати кожного, що рішення Митрополита у справі святого Йордана було мудре, передбачливе і доцільне. Цитую цей уступ: „Можемо впевнитися, що Митрополит, що його побоювання нестійкі, бо в польському Львові ніяких маніфестацій, неприязнь польській армії, не було і не буде, а колиб іх о. Митрополит або його адгеренти хотіли спровокувати, то дістали б негайну, доразову відповідь від цього польського громадянства навіть без потреби виступати інтервенційні органи безпеки“. Ця заява посла Войцеховського — це вираження погрози протинаураїнських погромів на випадок яких-небудь, навіть індивідуальних провокацій. Думаю, що я вже в достаточний спосіб висловив справу неучасті війська у святі Йордана.

Переходжу до опрокіння інших обвинувачень посла Войцеховського.

Посол Войцеховський твердить, що Митрополит Шептицький веде протинаураїнську та протидержавну політику і що св. Юр є кузницею протинаураїнської політики. Ного твердження з грунту неправдиві. Митрополит діє все своє життя як добрий Пастир у напрямку любові ближнього й у напрямку любові у взаємовідносинах між народами. Посол Войцеховський, коли не хоче бути ігнорантом в наураїнській справі, повинен знати, що Митрополит видав славний пастирський лист до молоді, в якому виступав проти вислів ненависті та проти ажипання терору. Цей лист мав великий вплив на настрої наураїнської молоді.

Далше твердить посол Войцеховський, що Митрополит є ворогом нормалізації та що в цьому напрямку впливає на підчинене йому духовенство. Твердження посла Войцеховського нисані з пальця. Бачу, що посол Войцеховський не читає навіть польської преси, бо в польській пресі було інтерв'ю Митрополита у справі нормалізації. Що більше, ті тисячі голоси наураїнського населення, що їх дістав посол Войцеховський при виборах, завдячує він головно становищу Митрополита до нормалізації. Така дійсна дійсність — зосім наша від фікційної дійсності посла Войцеховського. А вже вершком перфідії і забріхання є закид посла Войцеховського про совітофільство Митрополита. Він говорить: „У мурах св. Юра прозиває совітофільство“, „о. Митрополит дає гроші кооперативі на торговлю зі Совітами“, „1920. р. відбувся у забудуванні св. Юра конгрес комуністів“. Ці закиди посла Войцеховського такі несамовиті, просто божевільні, що не вважаю можливим на них відповідати. Значую, що справа комуністичного конгресу з 1920. р. вже давно достатньо висвітлена. Зате історичним фактом залишиться, що Митрополит Андрій видав швидше від польського єпископату пастирський лист до вірних, звертаючи увагу на шкідливу для духового й морального життя суспільності комуністичну агітацію. Думаю, що це вистачає.

Посол Войцеховський робить закид Митрополитові, що він усі гроші з продажу церковних мастик ужив на субвенціонування наураїнських торговельних організацій, що з тих грошей дав 2.000.000 зол. Земельному Банку. Гіпотетично, що з тих грошей фінансував дефіцитні політичні часописи. І ці твердження посла Войцеховського в цілості неправдиві. Гроші з продажу церковних дбр є нинарушним капіталом Церкви і відповідно до цього є вони адміністрації. Тому неправдою є, що о. Митрополит дав 2.000.000 зол. Земельному Банку, зате правдою є, що Митрополит частину грошей з про-

дажі церковних дбр улюкував в акції Земельного Банку. Так само поступив єпископ Хомшин зі Станіслава. А це зовсім що інше, як твердження посла Войцеховського.

Так само неправдою є, що Митрополит фінансує політичні часописи, як нпр. „Діло“. Як член Надзірної Ради Видавничої Співки „Діло“ мушу рішуче спростувати твердження посла Войцеховського, що „Діло“ на кільканацять тисяч закладового капіталу має 200.000 зол. довгу, в тому більшість — це нібито субвенції Митрополита Андрія. Стан подібний такий, що „Діло“ не має навіть четвертої частини тих довгів, про які говорить посол Войцеховський і що „Діло“ не дістало й не дістає ніяких субвенцій від Митрополита.

Зате не є ніякою тайною, що Митрополит Андрій, ведучи сам аскетичне життя, видає поважні квоти на культурні та гуманітарні цілі Наураїнської Нації. Національний Музей, Богословська Академія, численні захисти та сиротинці, Наураїнський Шпиталь, наураїнські заховники, підмоги артистам, молоді та безробітні — оце гріх життя великого о. Митрополита у розумінні посла Войцеховського.

Посол Войцеховський змальовує постать Митрополита Андрія як суворого Архипастира, що в драконський спосіб поступає з підчиненим йому духовенством, не виплачує дотацій за найменшу провинку, зокрема за ведення нормалізаційної політики, що драконськими карами переслідує священників русофілів. В імя історичної правди стверджую, що Митрополит Андрій є вироумітний і зовсім та з ніяких причин не адержує дотацій духовенству, не переслідує та не карає нікого за його політичні чи русофільські переконання, а твердження посла Войцеховського про переслідування духовенства за його становище до нормалізаційної політики є звичайною видумкою.

Не менш рішуче мушу опрокінати всі закиди посла Войцеховського, спрямовані проти греко-католицького духовенства, зокрема про протидержавну діяльність духовенства.

Думаю, що в цей спосіб я вичерпав та опрокінув закиди й образи посла Войцеховського, але на цьому не кінчу.

Я думаю, що виступ посла Войцеховського має глибший політичний зміст. Переконають мене в тому „ревелатції“ посла Войцеховського. Вони змагають до того, щоби зміняти постанови Конжодату дотично греко-католицької Церкви й видати її в залежність світської влади. Проти таких тенденцій рішуче застерігаємось. Вони стоять у безсумнівному звязку з акцією польського місцевого громадянства, яке змагає до перетягнення наураїнців на римокатолицький обряд. Даремна ваша праця! Наураїнці стоять уже, Богу дякувати, на такому рівні розв'язку, що масова зміна віросповідання неможлива. Непотрібно лише ваше поведіння ширити фермент та огірчення.

Кількома реченнями порушив ще посол Целевич шкідливу політику і свою промову закінчив заявою, що УПР не має довіри до політики міністра освіти та що слідом за тим не може голосувати за його бюджетом.

Телеграма УПР до Митрополита.

Представники Наураїнської Парламентарної Репрезентації, які були призначені для 4. лютого у Варшаві, відбули засідання УПР, на якому обговорили події з попереднього дня на засіданні Бюджетової Комісії, прийняли відповідні резолюції і між ними на першому місці ухвалили вислати телеграму до Екскеленції Митрополита Шептицького осьякого змісту:

Схвильовані нечуваним виступом пос. Войцеховського проти Найдостойнішої Особи Вашої Екскеленції, складаємо Вам, як Голові Наураїнської Греко-Католицької Церкви і Найбіднішому сучасному Наураїнцеві, вислови нашої найглибшої пошести і повного віддання.

ЗА ПРЕЗИДІУ УПР:

(—) Целевич, (—) Великалович

Призначі у Варшаві послі і сенатори: Горбачевський, Дешкевич, Лободич, Луцький, Витвицький, Кузьмович, Целевич, Пефещкий, Троян.

Що писало „Діло“ 50 років тому.

Ч. 19. Понеділок, 6. лютого (25. січня) 1888.

ВІЙНА ЧИ МИР?

„Діло“ оголошує на першому місці текст німецько-аустрійського договору, про який в останньому часі було багато балачок. Безперерпні зброєні Росії та збільшування військових залог над границями викликали побоювання, що ось-ось почнеться війна. Австрія і Німеччина, що не мали тоді наміру втрутати у війну, проголосили свій договір ще з 7-го жовтня 1879 р., в якому зобов'язалися взаїмно собі помагати на випадок, якщо Росія проти когось з них виступила. Цей договір мав бути тайний. Коли ж тепер уряд подав його до прилюдного відома, то це викликало загальне враження, що війна неминуча, тимбільше, що проголошуючи текст договору Австрія і Німеччина особливо підкреслили, що договір мав виключно дефензивний характер. Виглядало це, що обі держави хочуть синити з себе відповідальність за те, що станеться.

„На всякий випадок — писало з того приводу „Діло“ — настала тепер рішуча хвилинка в європейській політиці: мир чи війна? Це питання мусить вирішитися вже в найближчому часі, а чого найшоріше можна сподіватися, це з одного боку предсказати війну, а з другого може й не треба, бо вже недалекі час дасть нам найкращу відповідь“.

„РАЗОМ В ЄДНОСТІ І КАРНОСТІ“.

В цьому числі продовження звіту з загальних зборів „Народньої Ради“. У своєму звідомленні з праці провізоричного виділу д-р Кость Левицький сказав, що „Народня Рада“ робила заходи, щоби міністр освіти поклиннав бодий одного русина на постійну вищу посаду при міністерстві освіти, де рішаються справи нашої церкви і школи. Своє звідомлення д-р Кость Левицький закінчив словами, що, щоби здобути лінебудь освіти, треба втримувати праці, тому „цілий нарід, всі його верстви мусять жити спільною, одною провідною гадкою: разом в єдності і карності народній виступати і на кожному місці боронити своїх прав“.

Промовляв на цих зборах і старенький о. Йосиф Залчківський з Лопани і вистав нове політичне товариство, що мало би охопити „цілу галицьку Русь без огляду на партійні відтінки“.

ВІЧНА ТУРБОТА НАУРАЇНСЬКОГО ЛЬВОВА.

У звідомленні з праці провізоричного виділу „Народньої Ради“ читаємо:

„В останньому часі взяло товариство ініціативу у справі будови руського народнього театру у Львові. Брак відповідного місця у Львові на вистави нашого театру дасться відчувати від давніх літ, а в останньому часі закінчилася справа дозволу заложити „Народнього Дому“ на вистави руського народнього театру відмовним рішенням Загального Збору членів „Народнього Дому“. Тому тим більше треба було подумати над тим, щоби спасти народню частку та подбати, щоби здвигнути святиню народньої музики. Понині заснувався у Львові театральний комітет, що прийматиме всякого роду пожертви та складає на театр, має внести до красивого союму петицію з проханням, щоби при визначуванні з краєвих фондів допомоги на будову польського театру у Львові також і на будову руського народнього театру призначували щоразу підмогу у відповідній висоті, і виділи має подбати, щоби громада міста Львова не дешові гроші відступила яке місце під будову театру“.

НОВИНА.

— НА ВИПАДОК АВСТРИЙСЬКО-РОСИЙСЬКОЇ ВІЙНИ НА ВЕСНІ 1888 РОКУ — пише німецький автор брошури „Der Krieg in Galizien im Friar 1888“ — 47-ма бригада інфантерії встане рано в Паремі на корабель, а ввечері стане вже у Львові. Будемо бачити, як то вже буде!

ВЖЕ ВСІ ВОРОБИ
ЗНАЮТЬ
ЩО ПАСТА

ЕЛЕГАНТ

Є НАЙЛІПША

В. ШАНОВНИХ АВТОРІВ І ДОПИСУВАЧІВ просимо завжди пам'ятати, що рукописи треба писати тільки на одній сторінці, чітко й вразно, залишати між рядками відступ (т. зв. інтерліній) і вживати паперу, на якому чорнило не заливає. Рукописи, що не відповідають цим вимогам. Редакція може використати тільки з трудом.

Не зволікайте з присилкою дору на кожді Рідні Школи, бо кожна проволочка притягує масну добу!

Літературна сторінка.

Німецька збірка про Шевченка.

Taras Schewtschenko: „DER UKRAINSCHEN NATIONALLICHTER“. Berlin, 1937, стор. 72.

З нагоди 75-ліття смерті Шевченка видав Берлінський Український Науковий Інститут у німецькій мові книжку з трьома статтями і кількома перекладами з Шевченка. Статті — викладач Карла Г. Маєра на загальну тему творчості Шевченка, д-ра Густава Шпехта „Особливості становлення Шевченка в новітній світовій літературі“ і д-ра Зенона Кузеля „Шевченко і його національно-політичний заповіт“.

Ці дрібні розвідки призначені для чужинців, незнайомих з українською історією та літературою, мусять передовсім бути інформаційними, знайомити читачів з життям і творчістю поета. Все-ж у кожній з них є спроба дати щось нове, підійти до такого багатого життя та творчості як Шевченка з такого погляду, щоб і німці могли ними поцікавитися. Проф. Маєр дає цікаве порівняння Шевченка з Достоєвським після їх повороту з заслання; для одного з них така кара мала інше значіння — Достоєвський примирившись з самодержавієм свого зведенчука і віднайшов у ньому нові життєві сили, Шевченко тільки поглибив у собі ненависть до ворожої насильної влади і фізично заламався. Цікава теж думка, що Шевченко передумував усе життя нерозв'язати проблему людської долі, в якій здана на невідомий кінець та свободної волі — проблеми мільйонів разів вирішуваної.

Д-р Г. Шпехт виходить від думки, що дуже мало є поетів, яких творчість і життя могли стати символом долі і вдачі їх народу. Можна це сказати про Гомера, Піндара, Вергілія, Данте, може Кіплінга та Уот Уілмена, але нікого вже про Цервантеса — кастиліяця, або

Шекспіра. Духа Франції репрезентують шойно Вільон, Мольєр, Мопсан і... Тараскон разом, — духа Росії Достоєвський з Толстим. Шевченко один охоплює духа України. Цікавий спомина автора статті, яке враження зробило 26. лютого 1911. р. у Москві, підчас його побуту там, число московського ліберального денника „Русское Слово“, де була ціла низка статей присвячених Шевченкові в 50-ліття його смерті, разом із його портретом. Того, про що мріяв німецький поет Плятен, щоб його посмертна тінь мандрувала серед народу — дочекався тільки Шевченко.

Д-р З. Кузеля пише про вагу Шевченка для суспільно-політичної кристалізації національної свідомості українців як самостійної нації.

З поезій доданих до цієї збірки маємо переклад Богдана Залеського на смерть Шевченка, поезії Бруна Гергарда Орліка та Густава Шпехта, присвячені Шевченкові і 11 перекладів поезій двох згаданих німецьких авторів та оди Анни Ш. Вуцки. Крім цього є дрібні вивідки з Шевченкового „Щоденника“ і „Листів“ у перекладі Марії Мірчук.

Тільки добрі знавці німецької поезії можуть сказати своє слово, чи зроблені у цій збірці переклади — добрі і в якій мірі. Ми маємо поважні сумніви щодо поетичної вартості таких віршів, як оригінальна поезія д-ра Шпехта, що починається такою строфою:

Heil Taras, Taras Schewtschenko,
Ohne Zaum und Biegel
Sprengt dein Name gleich dem Rausch
über Steppenbügel

М. Р.

Лист нагородженого автора до журі.

До журі „Т-ва письменників і журналістів і Франка“ у Львові прислав із Парижа Юрій Косач лист, що може зацікавити і ширший загал читачів:

Високе Журі!
Радію мені, що оце вдруге признаючи мійшу краєву нагороду авторів-емігрантів журі віддає пошану передовсім українському мистецькому слову на вигнанні.

Враз із щирою подякою пересилаю кілька рядків, бо нечасто автор, може назавжди втрачений від рідного ґрунту, має нагоду безпосередньо промовити до своїх читачів.

Надо шаную почесне ремесло письменника і надто суворі вимоги ставлю до своєї праці, щоб уважати нагороду за право для автора заступити. Нагорода дає новий обов'язок — більше почуття відповідальності. Бож життя письменника це негавна боротьба за кращий мистецький вислів, за підвищення культурного рівня, за нові ідеї та їх форми. Учусь і з заганим відихом увиходжу в розпачі до джерел і до школи мистецтва. Раджу винайгаючи кожному українському мистцеві, що шукає міри для свого таланту, прагнути до джерел. Коли він потрапляє туди, не втрачаючи своєї національної індивідуальності, в західних майстрів їх хист випливає на світ по мистецьки, їх ясність, їх енергію перед людськими пристрастями, їх витонченість думки — то це матиме вирішальну вагу для нашого народу.

У своїй праці я намагався ухопити зариси сучасної української людини, пробудженої великим роком 1917. Усі мої герої взяті з життя. Нераз зустрічаємо земляка і жадібно слухаючи його історії, я дивувався скарбові, що його криє в собі українська душа, часто пристрасна й брутальна як і доба, в якій живемо. Часто життя українця буває більше за літературу і може тому не всі мої новелі струнки та довершені за мистецьким критерієм.

Беручись зарисовувати тип новітнього українця ні на хвилину не слід забувати, що праджерела його в драматичній і сляній історії нашої нації. „Живемо більше в минулому, ніж у сучасному“ — з цією думкою забирався я до моїх історичних оповідань, давали мені не тільки задоволення, але й ритм життя. „Сказаніє о воніх козацкой“ — найулюбленіша моя українська книга. Тільки у джерелах треба гадати за відродженням української історичної повісті, так як у житті слід шукати новітнього українського героя. Джерела є на рідному ґрунті: нераз автор-емігрант тужити мусить за ланом київських та львівських архівів. На чужині він має єдине можливе завдання: показати українця в минулому Європи, виявити його багатого й окремишого духа в зустрічі з чужинцями, докзати, що на тлі політичних вагитних величними подіями, на тлі барвної та припадної європейської сучасності українець мав своє місце, нераз рівне іншим.

Юрій Косач.

Айхіль за ритмом оригіналу.

Alexis „Орестес“. Виявляти з трилогії, переклав Васаген Сімартич. Львів 1937.

Наша збога перекладана література збагачена на новий томик: виявляти з трилогії „Орестес“ в перекладі д-ра Василя Сімартича і д-ра Агенора Артимовича. Два други, перекладаючи на еміграції в Чехословаччині, тільки перекладали у віршних хвилинах творчості грецького драматурга. Перший з них — славний українець, другий великий француз. Оба себе доповняли: Сімартич перекладав мистецтвом слова, Артимович — мистецтвом вислову, високими науковими словами, величними образами і глибокими метафорами, може найтяжчі до перекладу частини мови. Хвильні пісні складені окреми-

ми метрами, що не легко вкладаються в тоніку української мови. З усіх тих труднощів виявлялися перекладачі по мистецьки. Переклад зладжений чудово українською мовою в метрах оригіналу.

З цілої трилогії переложена розмова Клітеймистри з Кассандрою і гимн богинь помсти. Ось уривок з гимну:

Мойра витривала мені
на внаєс а'я
даю ти,
тиш цей я в руках веру:
не гріза
хто внаєс,
хочу просити —

Головну в игру 1,000.000 золотих

І багато інших

можеш здобути — купуючи лось у популярній копентурі

„ЩАСТЯ“
Львів, Сикстуська 30

я за ним
вслід жовує
я не пушусь,
аж у гріб
вдче він,
навіть смерть
з пут не виполить моїх.
Уго нам посавсь —
слухай наш олі:
муть віт уи,
розум тямарит,
хушу вбнає віт, духа
своює Брі'я тям,
втувши той безліпний олі —
соче-тажне смертний люд!

Велика вдяка належить перекладачам, що придбали українській літературі цей твір старшого грецького поета, бо відома річ, як багато завдячують народи Європи творам старинних грецьких і римських письменників. Вони витворили всі відомі нам роди поезії і прози, а твори їх визначаються простотою і тихою величчю. Кілько разів література якогось народу під впливом змалерованого смаку зійде на манівці, тверезі уми відроджують її, вказуючи письменникам класичні твори старовини: невміруші зразки досконалості.

Микола Полек.

Літературна хроніка.

ФРАНЦУСЬКА ПОВІСТЬ, ПРО ЯКУ ВСІ ГОВОРЯТЬ.

Трапилося так, що велика повість Шарля Плізі „Подружжя“, нагородженого Гонимуровою премією, появилася в польській мові ще перед в'їзном автора. Усі, що цікавляться творами, які є такою літературною даскуд'ю після такої нагороди, можуть знаходитися з повістю Плізі у перекладі.

Критика агадує Бельська, маючи на увазі амальмані обичай родинового провінційального місто, в трагедіях, де гроші та козання йдуть упарі. Повість — не лічевна, дає добрі два томи. Немає в ній опієнія преропи, які широко розмальовані портрети, щоб представити нам діячі особи при їх першій умі. Короткі речення, навіть нервові, стять відто байдужий, щоб своєю свободою збільшити враження тупорозумності.

Занятіє сіре життя звичайних людей, що спочатку томиш читача. Довідаємося великої фабрики різниться життям змалює з розуму, вони трітять надю на ларчевого. Вона вибирає собі одного з малих уродів, що для кар'єри користає з нагоди такого подружжя. Ставши автором свого шафа, він перебирає у праву фабрики і хитрим маніпуляціям одобуває гроші з метою встати до Еспанії із своєю любов'ю. Його молоді жінка, дуже енергічна, що звалася за свій обов'язок боронити родинового майна потайки туди його.

Поруч цієї одної подружжю історії розвивається паралельно друга — її сватих, що виходить змалює за молодого адвоката, так як енергійно. П'ятеро уми від шаленого лютурі змалює собі подружжя в найромантичніших кольорах; дійсність розгортає в окляно. Не знайшовши шата дома, вона шукає його у принах, через те і „мешкає“.

Плізі оповідає дуже подібно ненормально (хоч серед зовсім нормальних умов) життя в'їзних осіб. Амальмані докинувши похити стани та похитуючи стани створили з такою брутальністю, що лютурі цих місць не належить до „примамки“ у мистецтві розваги, яку нахотіло у „дешевих“ повістях. Неодна отримала нагадує англійського повістника Льюїса, хоч і Льюїс не має в собі цієї жорстокості; він більше неспуний, терез те і „мешкає“.

Плізі змалює в мистецтві середовищем у тихих французьких повістях: Парижем і сальоном. Змалює не тільки світ сальонів до англійців і тихів а французьких змалює. Мотив боротьби за майно і за кохання змалює десь. Француз не змалює себе традиційно, а йде до подружжя: — це їм пих часто свідомий вибір кар'єри та дальшого розвитку родинового майна. При повній свободі поглядів на любов, вони одержують несподівані принципи поведінки супроти тих, що хотіли їм порушити основні родинні — похитуючи і змалює.

м.р.

Сторінка без політики.

КАР'ЄРА АННАБЕЛІ —

МАЛОЇ ФРАНЦУЖЕНКИ.

Коли одиничка доволі зможного видання одного з паризьких щоденників скінчила шкільну науку, родичі станули перед доволі важким питанням що з нею зробити і як покермувати її майбутньою долею. Аннабелі мала вже від наймолодших літ великий запал до сцени та аматорський театр жіночої гімназії у Версай памятав не один успіх малої білявки у примітивних п'єсах для молоді. Вже тоді товаришки аважали Аннабелю майбутньою акторкою і сценічною зіркою.

Батько Аннабелі приглядався з чимраз більшим неспокоєм збіркам світлин, що їх колекціонувала його дочка. Світлин славіних тоді фільмових акторок Норми Тальмедж і Мі Мюррей, похитливіч з ріжних кольорових фільмових магазинів і якнайдокладніше покладані були го-ловною прикрасою панянської кімнати Аннабелі.

Одного дня підчас обіду, на яких батько Аннабелі запросив гурток своїх найближчих знайомих і приятелів, Аннабелі звернула увагу всіх своєю дивною поведінкою. Вона мовчала авесь час і була дуже неспокійна. Один з гостей звернув увагу батькові на дивну поведінку дочки.

— Не звертайте на неї уваги — намагався батько оправдати свою донечку.

— Вона мріє про фільмову кар'єру і вже тепер має примхи зірки.

— Можу її мрію заспокоїти — заявив один із приятелів. — Знаю одного фільмового режи-сера, який усе зробить для мене.

Чергового дня молода панянка застукала неспокійно до воріт фільмового ателіе у Жоан-віль і аголосилася до режисера. Така була перша безпосередня зустріч Аннабелі з фільмою. Кілька місяців дівчалла вона малі епізодичні ролі, які не мали для її кар'єри ніякого значіння. Найважливішу епізодичну роллю дістала вона у фільмі „Наполеон“ Абля Ганса. Відтак усе пішло вже як по маслі.

Рене Клер шукав акторки до своєї нової

фільми п. з. „Milion". Хтось згадав йому про пилену молодку акторку, яку назвали Аннабелю. Клер провів її акторський талант і по окремій пробі віддав їй головну роллю у своїй фільмі.

Хто буває в кіні, знає добре, як Аннабелі виявилася зі своєї першої великої ролі. По „Milion" перейшла вона вже тільки на головні ролі і небагом стала одною з найпопулярніших акторок Франції. Памятасмо її з фільми „Панна Джосета — моя жінка". Відтак Рене Клер за-ангажував її знову до своєї фільми п. з. „14-го Липня". Чергова ролля, це французька версія фільми „Баркароля кохання" з Шарлем Боас. Цю фільму робили в Берліні. Памятасмо її теж з незабутої кресції у фільмі „Маркіза Йорісак" та „Ніч перед боем".

Голівуд, який своє зацікавлення скерму-вав доволі часто в бік Європи, швидко зумів „схопити" Аннабелю. Мала французька перей-шла голівудську вогневу пробу англійської мови дуже щасливо у двох фільмах фірми „20-Сен-тюрі Фокс". Ці фільми накручені в Англії — це „Серце й шпада" з Конрадом Файтлом і „Княж-на циганів" з Анрі Фондом.

Три тижні тому „Нормандія" привезла Ан-набелю до Нью Йорку. „Варіете" помістив на першій сторінці опис галасливого привіту малої французької американськими репортерами.

Ще того самого дня Аннабелю до зачарованого краю дівочих снів і мрій, до Голівуду, де вже ждали вибудовані декорації до її найновішої фільми фірми „20 вік Фокс" п. з. „Баронова і кельнер". Є це трагестія відомої „театральної" пєси Буш Фекеті-я п. з. „Жан", що її з великим успіхом ставили майже в цілій Європі віденська трупа Ганса Ярай і Лілі Дарвас. Партнером Ан-набелі буде Віліям Пауел.

Чергова ролля Аннабелі буде у фільмі „Жорж Санд". Тимсамим Даріль Ванук, шеф продукції Фокса признав Аннабелю т. зв. „ледінг стар" „провідною зіркою" першої класи.

ЩЕ НЕ КІНЕЦЬ СВІТА.

Земний глибок — каже Сер Джеймс Джинс у своїй відомій книжці п. з. „Новий Світ фізики" — це дрібна окружина, кінчена серед безкраїв воесвіту. Ми разом з землею наче порошина кружляємо в просторах по вузенькій, пазаутинно тонкій доріжці, накресленій в термічних умо-винах, що простягаються від зєра до сто ступ-нів Цельсія. Тільки завдяки цьому органічне життя на землі, опертє на однім, чудеснім первнї вуглї може свобідно і багато розвиватися.

Вуголь радо лучиться з іншими перванями у скомплікованї, прегарнї групї; коли-ж не лу-читься то творить в органічному життї щораз то новї форми, все кращї і складнїшї, незбагну-тї і невідкрїтї.

Знаменитий популяризатор науки розкри-ває перед нами страшний візїю, зарисовану з хо-лодною льогікою вченого. Земля-окружина, що мандрує навколо могутнього сонця одного дня війдє із закресленої дороги. Помилувши мож-ливість аудару з іншою планетою-життєю ор-ганїчному загрожуватимє насильний застїй. Збли-жуючися в сторону сонця ми наражуємо себе на смерть в жарї соняшних промїнів. Чудовий первень вуглї, який носимо в собі, в кровї, у кістках, в мїзку — спалюється. Ми спалюємося на попіл, розсипуються у порох рослини і звїра-та. Знову земля, як перед мїліонами лїт, стає

розжареною огнистою кулею, відприском, що кружляє в космосї сонцї.

Віддалення у протилежну сторону кидає в обїїмї морозу, що вбиває найвідпїрнїшї живучї створїння. Твердїємо на камїнь. Земля стає застїглою, скаменїлою, мертвою брилою.

Сер Джеймс Джинс пильним оком астроно-ма бачить, як находить із мряки часу загледа органічного життя на землі. Визнаючи теорїю правдоподїбности, передбачує зустріч зємного глибоку з якоюсь іншою планетою, або сильне збочення з закресленої дорїжки воесвітної ман-дрївки.

Однак не сумуймо. Це ще дуже далека да-та заповїданої катастрофи. Тимомєя з роскїш-но буйного життя, яке ростє як дріжджї на чуттїм, легкопальнїм вуглї. Покищо нам не за-грожує жадна з космїчних заветюх. Тому мож-на смїло купити льос до ближчої як кїнець сві-та, бо вже 17-го лютого, першої класи 41-ї Класової Льотерїї, коли теорїя правдоподїбно-сти справдїться багато докладнїше, нїж у не-ясних рахунках астрономів. Бо переведена ос-тання Дирекцією Льотерїї реорганїзація плану гри, яка полягає на зменшеннї на 35 тисяч льосів і подїлї льосів на пятки, замїсть як досї на чвертки, збільшила сильно виглїди вигри.

Еді Кантор знову на овиді.

Два роки не виступав уже славний фільмо-вий комік Еді Кантор. Два роки не бачили кі-номани його смїшного лиця з „видупленими" очима. Тепер дістав він дуже догїдні умовини та сценар від фірми „20 вік Фокс" і дав себе переконати Дарїледі Цанукові та виступив у фільмі п. н. „Алі Баба й 40 розбїйників". Нема сумнїву, що Еді Кантор перейде до історїї філь-ми як один із найоригїнальнїших творцїв ко-мізму.

Фільма „Алі Баба і 40 розбїйників" є одно-часно ювілейною фільмою, бо Еді Кантор бу-де святкувати 25-лїття своєї акторської праці. Еді Кантор є, як відомо, президентом союзв

голївудських акторів і займає поважне стано-вище у фільмовому та радіовому світї Амери-ки. Він винайшов славну фільмову зірку-спївач-ку Дїнну Дарбен.

„Алі Баба та 40 розбїйників" є прегарною комедїю-фарсою, яка мусить кожному припасти до вподоби. Акція тієї фільми вїлбувається за кулісами Голївуду. Еді Кантор, як завжди в оруженнї гарних жінок розсїває зерна найбли-скупїшого гумору і стає героєм ситуації з опо-відань „1001 ночї" та приневолює глядачїв без-упину смїятися.

Ця фільма у найкращїй фільмовій обсадї появїться небагом на всїх екранах.

НА КРАЙЧИКУ ДНЯ.

Як зберїгти здоров'я.

Трапляються люди-песимїсти, що їх нїчим не захопиш, нїчим не заїкавиш, нїчим не за-доголиш. Все бачать вони з тої темної сторін-ки. От, коли наприклад, засуєш їм усі додатні сторінки опадности, вони говорять огїрчено: „І так людина скромно живе, — то ще й щадити? Ще відмовляти собі й останньої приємно-сті та так укорочувати собі життя?" Тимча-сом не треба бути й великим оптимїстом, тїль-ки дивитися трохи тверезїше на світ, щоб від-повісти такому зїркому песимїстовї так: „Власне, що такий песимїзм і непризнавання ні-якої вартости прикметї опадности — вкорочу-ють життя. Свідомість того, що все, що маєш, пускаєш і витрачуєш, так, як воно приходить, а через те вічний неспокїй, що буде, коли у-рветься прибуток і не буде резерви — це все акорочує життя, мов найгїрша хвороба. І на-паки: Свідомість того, що ти своєю опадністю гасриш собі резерву на гїрші часи і взагалї на дєпередбаченї потреби, дозволяє дивитися в нї-йбутнє певнїше і погїднїше, дає внутрішній спокїй і задоволення та почуття безпеки. Хто падає, той має менше журби, як той, хто не любить щадити, хочаб навіть опадний має меншї прибутки і жив скромнїше, нїж той, хто не щадить і марнує бїльший грїш. А дож бїль-ше укорочує наш вік, як не журба за майбу-тність? Так, друже! Що й не кажи — а хто щадить грїш, той щадить і своє здоров'я. Хто з-безпечує себе на майбутнє, той і продюкує собі віку..."

ПІДПИС ШЕКСПРА НА ПРОДАЖ.

В одному з мормонських мїст Салт-Лєк-Сіті (стейтї Ута) знайшли автентичний підпис Шекспїра. Шість інших відомих уже в науковому світї підписів великого драматурга зберї-ють у рїжних музеях.

— Автентичност сегомо підпису є різнє безсумнївна — заявив учений експерт, проф. Ролїнд Лїойс, директор „шекспїрівської зборї-торїї" в університетї Ути.

— Яка на вашу думку цїна знайденого автографу? — запитали проф. Лїойс жур-лісти.

— Це вже не моя компетенція — відпові-в їм — і я не можу дати точних повонь. Та кожнїм випадку найменша дрібниця-підпис, що торкається Шекспїра, має тепер не менш цїну як 75.000 доларїв.

Найдений автограф — це клатчик паперу, довгий на 4 см. і широкїй на 2 см. Той клатчик відрізанїй ножем від якогось іншого докумєнту чи письма, якого досї ще не знайшли. Яким ч. ном автограф дістався до стейту Ута, поки невідомо.

В КИТАЮ ПОЧАВСЯ „РІК ТИГРА".

У дні 31. січня ц. р. цілий Китай святкує Новий Рїк. Люди, що вірять у рїчні відпави настроєні оптимїстично. Новий Рїк стоїть на знаком тигра, символу сили та безпачної боротьби.

Китайські роки творять щіль в 12 тїлї яких кожний є під знаком якоїсь звіря. Бєговість тих років така: рїк щури, годї тїля, крїлика, змїї, коня, барана, мавпи, курї, свїні, козорога та собаки.

Значить минулий рїк був із щілью змїї і тому мабуть китайцї їшли як воми на цїлї японцям. Чи справдї новий рїк зробить їм тигрїв?

ШІСТЬ „ВОРОГІВ СУСПІЛЬНОСТІ".

Директор федеральної поліції у Зєрєх Державах Едгар Гувер проголосив прївїт шїстьох „ворогїв суспїльности", на яких цїлї поліція.

„Вороги суспїльности" є 1) 2) — є 3) 4) 5) 6) Дюшальор і Якіє Шанїро, оба відомї від щїм „горїлів". Вони зорганїзували в Но Йорк банду, яка шантажує багатїх промїслюк.

„Ворог ч. 3" — це Чарльз Чемпєн, нїч директор федеральної поліції найдотепнїшїй та при тому надїбаваний спецїалїст від нападїв на касїєрї та від тїлї лення банків.

Три останнї „вороги" — це спецїалїсти в грабункових нападїв у мїстїх ромиї, є Чарльз Чемпєн.

За схоплення кожного „ворога" мїстїа федеральна поліція мїсову грошєву нагороду.

СКЛАДАЮЧИ ОШЕДНОСТИ

вул. Словацького ч. 14,
(або в його філії: Станіславів, вул. Собієського 11)

ВЕЛИКИЙ ПОЛІТИЧНИЙ ПРОЦЕС У ЗОЛОЧЕВІ.
СЬОМІЙ ДЕНЬ РОЗПРАВИ.

СУДОВОЇ САЛІ.

Він був суцільною полемікою та рекламою
нашого диктатору та корисну працю Масло-
ва для господарського життя держави з
однієї сторони добробут організованого хлі-
боробу і не відпочинок в оцінку, чи зміст тих
спростування (кімжизнапідстою, отже
спростування) виходить унаслідок управління у дій-
стві. З огляду на установи, суцільно визнає, що не
можливо відокремити від обличчаваченого звичайно-
го, що вночі чорна помешання спростування
спростування статті прокувало безплатну
працю для Масловою. Тому — виконати
спростування у решті своїй основі які під ог-
лядом змісту які під оглядом обсягу не
можливо пори, передбачених в арт. 19. прес.
на 92 — з огляду на потребу трактувати його

Свідок Іван Рокіта нічого не знає про ці
жодні зборки.

По основних виводах про суть і цілі політики й реклами пішні заступник Маслосоюзу, що інтенцією пресового закону, зокрема § 19 і 21, є змусити відповідальні чинники за неправдивий зміст друкованого слова, що надовжив повагу інтересованих до безплатного і негладкого поміщення на сторінках торж. огляду не лишній запевненню, але таж таких подійських обставин, що бережуть добру оцінку інтересованого, застаткованого інкримінованою статтею. Не буде це рекламою, про яку інтересованій не старався, ані її не приймала, але буде це об'ява і-го кінця. Відповідальний редактор за такого роду неправдиві інактивні не може

Суд по доповіді маралі приголосив широк, а ким такі затвердив широк І. Суду. Заступник прих. обвинителя зголосив касацию до Найвищого Суду. Про дальший хід цієї цікавої справи чита- чів поінформуюмо.

Відстань Київський Сімейний парк до сім'ї, то за 50 років часу (на відстані до сім'ї до Парків) обидва сім'ї 100 років.

Беняміно Джілі (Gigli) й Іза Міранда виступають в найбільшій і найкращій філмній цього сезону

МОБЩАСТЯ — ЦЕ ТИ!

Обов'язуюча авіаційна шота, при аргентинській авіації, і далі 281.30 зоок, крім цього на маніпуляцію 1.50 зоок.

ВИТІД НА КОЛЬОНІЮ „САНТА РОЗА“.

Найближчий транспорт, на кольонію „Санта Роза“ у Бразилії відійде кораблем „Пуласкамі“ дня 28. лютого 1938. Якщо подорожчани не відіде, буде зорганізований додатковий транспорт у березні п. р. По тих транспортних посередств відіде на „Санта Роза“ буде пов'язана з порешому оному етані. Термін початку нової авіації повинно ще непералібанний. Вістак в Бразилії намагає прихильні і треба ороздітисел, що во. льонізм буде приверненя.

ДЕВІЗОВІ СПРАВИ.

Важливо емігрант в прибуває до Гдині в надмір-но готівкою і шовно в Гдині хотіе прикупити до по-загородженя формальностей, щоб дістати дозвіл на виїзд з Гдині. Зрозуміла річ, що справи в цей спосіб не можна поладити, бо в Гдині девізові банки не можуть надати рішуче на виїзд платити особі. Все не залежить від Девізової Комісії, яка є лише одна в Польщі, а саме у Варшаві. За короткий час є не-можливо річку трік дозвіл дістати.

В останніх часах були випадки порешачування грошей. У зв'язку з цим Еміграційний Комітет почне до відома, що до посвідки на виїзд гроша мусить бути повністю доплачено згідно рівновартості 200 зол., утриму-вала до часу на візовий § 12. розпорядку міністра внутр. справ з 12. лютого 1936. Емігранти часто мають по-тешку для еміграційних алад на виїзд дозволених платити засобів, а в цей посвідці нічого не значить-ся про ті 200 зол., що їх авіаційно емігранти при собі мають. Пригадуємо, що ті 200 зол. мусять емігранти забрати безоглядно лише в чужій валюті, а не в поль-ських золотках.

3-й збройний напад...

ПРОЦЕС ІНЖ. АДАМА ДОБОШИНСЬКОГО.

Другий день процесу проти Добошинсько-го стоє під знаком інцидентів. Перший інци-дент трапився після питання адво. Стилук-ського, який поставив таке питання:

Які є правні наслідки, що випливають з від-ношення влади до громадян Стронництва На-родового і з того, що С. Н. стоїть в опозиції до уряду. Суд вирішив покарати адвоката грошюю 50 зол. за порушення поваги суду.

В одному менті счинився на саті рух у зв'язку із зізнаннями підсудного. Предсідник за-грози, що коли ще раз такий інцидент повто-риться, то велить опорожнити сальо.

Цей день зізнавав обвинувачений, який увесь час атакував уряд. Предсідник звернув підсудному увагу, щоб не говорив про загально-відомі справи.

Оборонці домагалися для підсудного права свободно висловлюватися. На таке домагання заперечував прокуратор, застерігаючися од-ночасно, щоб підсудний замість боронитися, а-такував уряд.

З черги в імені судів присяглих ем. кап. Пашбицький оголошує просьбу, щоб сторони не перебували підсудному, щоб присяглі могли згойдно вислухати оборони підсудного.

Відтак підс. зізнавав увесь час та говорив про те, що буцімто поліція переслідувала його, що жиди зорганізували проти нього бойку, що старостів хотіло його вислати до Берези, чому спротивився воєвідський уряд. Своєю акцією оправдує в той спосіб, що він борюєся проти комуністичних і жидівських впливів, які, мов-ляв, при нертності органів влади зростають.

Черговий інцидент вибух при зізнаннях підсудного, в яких він говорить д. гостро про книжку ген. Складковського п. з. „Кляпники мільярдів“.

В тому місці предсідник звертає підсудно-му увагу, що висказує уряд. Прокуратор до-магаєся занотувати слова Добошинського. „Поліцією кермують аж такі малі люди“.

Про свою службу у війську підсудний не хотів зізнавати на який розправ і домагався тайної. Прокуратор спротивився домаганню під-судного.

Алькоголь і тютюн сприяють умовий розвитку людини.

РУМУНСЬКИЙ ПОСОЛ ПОКИНУВ МОСКВУ.

МОСКВА, 5. 2. ПАТ. Румунський посол по-кинув імені Москву, бо його відкликали до Бу-каресту.

3 листів до Редакції.

Вельмишановний Пане Редакторе!
Прошу вмістити на сторінках Вашої газе-ти отсю мою заяву:

У зв'язку з ріжними поголосками про мос-співробітництво й навіть участь у редагуванні польськомосковського часопису в україн-ській мові „Львівські Вісті“ отсим заявляю, що з цим облудним часописом нічого спільного не маю.

Вячеслав Заїцин.

НОВИНКИ.

— Архирейська Служба Бога. У зв'язку з а-такими на українську гр.-кат. Церкву й на най-вищого її Достойника Митрополита Андрея Шептицького у польському союмі, в неділю, дня 6. лютого ц. р. в год. 9-й рано відправиться у храм св. Юра Архирейська Служба Бога в на-міренні Митрополита Кир Андрея й Українсько-го Народу. Все українське громадянство м. Льво-ва повинно взяти масову участь у цій Службі Божій і таким чином засвідчити своє привязан-ня до української гр.-кат. Церкви й її Архирея.

— Інж. Юрій Пясецький, державно уповажен-ний інженер будови Львів, вул. Мучна 46, тел. 270-27, виконує усі праці з обсягу будівництва та промислової і житлової архітектури. 240

— Новинки в куховарстві. Під цим гаслом ор-ганізує клуб „Нової Хати“ курс домашнього го-сподарства під проводом Наташи Гаврик. Три-ватиме чотири місяці. Програма обіймає: мо-дерне прийняття, пісні страви, городовина й кон-фітури. Відкриття курсу в четвер 10. ц. м. у до-мішній клубу Ринок 39. На програмі показу: мо-дерні каналики. Початок год. 6. 313

— Просфора „Міщанського Братства“ у Льво-ві в неділю 6. лютого в саях „Молодої Грома-ди“ при вул. Костюшка 1а розпочнеться у год. 13-й (а не год. 12), щоб членами і запрошеним гостям уможливити участь у Святочній Акаде-мії у Великому Театрі, назначеній на 12. год. упол. 312

— Просфора Клуба „Рідної Школи“ ім. кня-зя Льва у Львові-Личакові. Клубок „Р. Ш.“ ім. кня. Льва на Личакові влаштує традиційну про-сфору при співучасті товариства Личаківської діяльності дня 6. лютого ц. р. в год. 6 веч. у саті читальні при вул. Крулярській ч. 10.

— В неділю 6. лютого п. р. ДАНСІНГ а Т-ві „Зоря“. Вірменська 25. Джек Костюка. Вступ за картами учасництва.

— Ювілейна збірка на потреби „Просвіти“. В неділю 6. лютого відбудеться у Львові при-людна ювілейна збірка „Дару Просвіті“. Жер-тви прийматимуть збірники до замкнених пу-шок під усіма церквами й українськими устано-вами. Віримо, що в широму ерозумінні ваги Просвіти та великих її завдань, зокрема з уваги на ювілей цієї найстаршої української устано-ви, кожний українець і кожна українка міста Львова щедрою жертвою причиниться до як-найкращого успіху недільної збірки. Львівські громадяни повинні своєю жертвенністю на по-треби Просвіти послужити за зразок для ціло-го краю. Жертвуймо всі на ювілейний „Дар Просвіті“!

— Основи інвентаризації та білясування. Ре-ферат на цю тему буде повторений дня 8. ц. м. год. 7 вечором в домішній СУПРУГА при вул. Ко-перника 26, 1. п. — Видіа Секції Книговодства при СУПРУГА.

— Печатки, монограми, табличі, виконує най-дешевше перше та єдине українське ретівніче заведення Володимир Ярош, Львів, Сенявська ч. 3. Т-2 276

— Спільна адвокатська канцелярія. Ділімо-ся з нашими читачами вісткою, що м-р Зиновій Решетилонич, емер. суддя, замешкалий у Льво-ві при вул. Генінга 24, з днем 1. лютого ц. р. відкрив адвокатську канцелярію при вул. Хо-рущина ч. 16, II. пов. і веде її спільно з ад-в-ром Романом Секелю. Ч. тел. 209-07.

— Деля Ліпінська, міжнародна пісенькарка та пародистка, дасть 8-го ц. м. свій концерт у саті Польського Музичного Т-ва (Гімн „Апо-

льо“). У програму ввійдуть пародії Мессаліні, Катерини Вел., Мадам Помпадур, Леді Гаміль-тон і Марсели Дітріх.

— На Ремісничо-Промислову Бурсу. Вн. П. Вячеслав Альтинський жертвував 100 золотих на будову Рем.-Пром. Бурси у Львові. Рада Т-ва складає за цей щедрий дар ширю подяку. — Т-во „Міщанське Братство“ у Львові заміс-твіка на могилу бл. п. Данила Стецькова скла-дає 20 зол. на Рем.-Пром. Бурсу у Львові.

— Загальні Збори Союзу Українських Купців. В неділю 6-го лютого ц. р. відбудуться у Льво-ві, в саті „Української Бесіди“ (вул. Рутівсько-го 22, I. пов.) в год. 10-тій XIV. Загальні Збори Союзу Українських Купців.

— Вулиця Пеовидів у Львові. Львівський відділ ПОВ домагється, щоб одну з головних вулиць Львова назвали вулицею Пеовидів.

— Студентська демонстрація за звільнення Добошинського. В п'ятницю 4-го ц. м. коло год. 22-ої група студентів університету, аложка 1 30 осіб, пройшла вулицею Сапінги, Коперника і Мерітською площею на вул. Лоанського з фла-жками: „Звільнити Добошинського“. Перез-польським Академічним Домом група рози-шлася.

— Львівська хроніка. У бюрі „Банку Земле-го Кредитового“ при вул. Коперника 4 вийма-ваго урядничка того банку 62-літній Олександр Соловій. Лікар ствердив смерть внаслідок нещас-серія. — До поліційних арештів віддали Ва-Вронського з Зимної Води за те, що несправ-но зібрав жертви на Червоний Хрест. — 4-го ц. м. на вул. Казимірівській коло поліційної ка-сарні заведужив нагло 25-літній Фр. Замос-ний, робітник, замешкалий при вул. Кушні-рській. Він незабаром помер.

— Буря. Пишуть нам: Дня 29. I. у Підбурзі оксаміт шаліла буря. Вітер позривав багач-дахів, старші будови понизили. Сила вітру бу-ла така велика, що декотрі телеграфні стов-пологи на дві, а то й на три частини. Вали-шкиди є теж у садах і лісах.

— За мимовільну кривду. У зв'язку з виїз-ди винною у ч. 24-ому „Діла“ з 3-го лютого ц. р. п. н. „Війт і секретарі у заступстві старости“ стверджуємо, що ця вістка, взята з преси, джерела, через недогодлу появилася в тако-му виді, в якому її наші читачі прочитали. Як-зробила нашому громадянину п. Михайлу Моравецькому, що без своєї вини стави-п'якору для нього справу, мимовільну крив-ду цього ми не хотіли зробити. Цілу справу співривний писар Гарайський, який без на-шої віта п. Моравецького, на власну руку офор-мував згадану телефонограму, якою обм-волосяну раду і якої жертвою став п. Мо-равецький.

— Данські журналісти на Гуцульщині. Ж-бня приїхали данські громадяни, редактор Ноемі Баляшескуль і редактор Віллем Діф-фелд.

— Ше одна шляхотська збілка історії. В останніх днях відбувся у Добромирі щиро-вий зїзд кружків хоодачкової шляхти. На цю зїзді вибрали управу повітової організації.

— Чортків — літніщем. Цимй диким ра-зом в чортківському магістраті літніщем-стична комісія, що ухвалила низку рішучих акцій мають створити в Чорткова літніще. Як-видавати проспекти й альбому, створити спор-тивий, особливо спортово-водний спортзал і купити за приватних рук решту літніща. Стінки та продовжити парк. Над Серетом в-ють побудувати бульвари для прохладі від-ливо від моста до Білої та аладеї на пляжу на т. зв. горі Юрчинського.

— Краєва хроніка. У Задвір'ю, ем. Гур-шанька, хотсь вибив пінби у мешканці кра-їнка віта, Івана Олійника. Коли Олійні-біг на подвір'я, щоб зловити справу від-ля до нього з кіса і поцілюв у живіт Олій-німер. — Сільський листар Казимир Шей-ський в поштового уряду в Рудках ствер-джує гроші з грошевих переказів, які на до-роти. Він присвоїв собі 635 золотих.

— Арештували винюника підвалу історії в Сухій Ліщині? Польська преса ствер-джує, що у висліді слідства, яке поведи на-завязку з підпадом капітлі в Сухій Ліщині, Станіславова, арештували 20-літнього Іо-Бажанського зі Сухой Ліщини. В Бажан-ському, найшлі обтяжуючий матеріал, і ре-ферат протидержавного змісту, в кот-ступає проти будови костелів на сільсь-них.

— Помер колишній волинський міні-стр В Любліні помер 6. волинський міністер-ше міністр внутрішніх справ д-р Солов-Останніми часами він був головою Люб-ної Ради в Любліні.

Дістати можна в Адм.н. „ДІЛА“, Львів, Ринок 10, або у всіх книгарнях

Не признають української мови. По-
знами б. службових відділів Мандатної К. Ком.
ський вніс до Посередництва. Проти жовтня 1941

Ч. 27

желе по українськи. Один з українців записав п. Мра-
кському, що асоціація не приймає, бо вона повин-
на бути асоціацією в „випуску українським“.

З аншлавої салі. В залі 80 м. м. відбувся в со-
ці. Української Бесіди дальній реферат укладений Ви-
сшим „Учительської Громади“ І. Т. та Ім. П. Могилу.
Реферат на тему „Сучасні відносини пенсіонери: Ад-
вокат Фрейд“ — викладав проф. Пантон Горинський.
Н.ж.

Нові книжки й журнали.

КНИЖКИ:

Степан Сіропольно: ІСТОРІЯ ОСВІТИ НА УКРАЇНІ.
Педагогічно-методична Бібліотека. Накладом Т-ва
„Ваша Паміть Українського Вчительства. Львів 1937.
СТАН І ДІЯЛЬНІСТЬ РІДНОЇ ШКОЛИ. 1936-1937.
Річне зведення Головної Управи Рідної Школи за
час від 1. IX. 1936 до 31. VIII. 1937. Львів, 1938.

Володимир Перелеславський: ПІСНЯ ПРО МИНУЛЕ
УКРАЇНИ. Книга добра. Галицько-волинська держава.
В-во „Українська Діло“. Накладом Ярослав Ткачу.
ка. Львів, 1937. Ст. 32.

Микола Гарас: ІЛЮСТРОВАНІ ІСТОРІЯ ТОВАРИ-
СТВА „УКРАЇНСЬКА ШКОЛА“ В ЧЕРНІВЦЯХ. 1887.
1937. Промислова книжка видана з нагоди 50-тих ро-
ковин оснування цього товариства. Накладом Т-ва „У-
країнська Школа“. Чернівці, 1937. Ст. 150.

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає.

Направа жіночих торбинок

Продаж найкращої шкіряної галич-
ної по найнижчій ціні тільки в
робітні Ринарсько-Галицької
М. БАРЕР, Львів, Синстуська 2.
в об'їзді фірми Саломандра.

Театри.

Бесіда Театр:
Неділя 6. II. год. 8.30 попол. „Дімок в
карті“, год. 7.30 „Дімок в карті“.
Понеділок 7. II. год. 7.30 веч. „Дімок
в карті“.

Вівторок 8. II. год. 7.30 „Тоска“ опера.
Середа 9. II. год. 7.30 „Нав Ясній-
ляні“ опера.

Театр Ринарської-Галицької:
Неділя 6. II. год. 12 попол. Оперні й ви-
сній опера. Оперні: год. 8.30 попол.
„В перелеславський“; год. 7.30 веч. „В пер-
елеславський“.

Понеділок 7. II. год. 7.30 Авторський
мюзік-опера. С. П. Могилу.
Вівторок 8. II. год. 7.30 „Дімок в карті“.
Середа 9. II. год. 7.30 „Дімок в карті“.

Український Народний Театр ім. М.
Синстуського:
Неділя 6. II. год. 8.30 попол. „Дімок в
карті“, год. 7.30 „Дімок в карті“.

Український Нар. Театр ім. І. Тобіле-
нського:
Неділя 6. II. год. 8.30 попол. „Дімок в
карті“, год. 7.30 „Дімок в карті“.

Український Нар. Театр ім. І. Тобіле-
нського:
Неділя 6. II. год. 8.30 попол. „Дімок в
карті“, год. 7.30 „Дімок в карті“.

Український Нар. Театр ім. І. Тобіле-
нського:
Неділя 6. II. год. 8.30 попол. „Дімок в
карті“, год. 7.30 „Дімок в карті“.

Український Нар. Театр ім. І. Тобіле-
нського:
Неділя 6. II. год. 8.30 попол. „Дімок в
карті“, год. 7.30 „Дімок в карті“.

Український Нар. Театр ім. І. Тобіле-
нського:
Неділя 6. II. год. 8.30 попол. „Дімок в
карті“, год. 7.30 „Дімок в карті“.

Український Нар. Театр ім. І. Тобіле-
нського:
Неділя 6. II. год. 8.30 попол. „Дімок в
карті“, год. 7.30 „Дімок в карті“.

Український Нар. Театр ім. І. Тобіле-
нського:
Неділя 6. II. год. 8.30 попол. „Дімок в
карті“, год. 7.30 „Дімок в карті“.

продукції: Транс. з Гостиня, Сільське
господарство в Бразилі, Музика з пл.;
18.45 Як повстало писмо (для старших
дтей); Гр. пл. для дтей; 18.00 Концерт
татарської музики; 18.45 Ампіра та жін-
ки; 17.00 Підвиги при мікрофоні, орх.
спів. мандолини, мандолини; 19.00 Вечір
пісеньок Веранжера; 19.35 Весілля у
Воршачках; 20.00 Концерт орх. манд.
спів. форт.; 20.35, 21.00 Спорт; 20.40 По-
літ. огляд; 20.50 Веч. денник; 21.15 „Та-
кой“ вес. акад.; 22.00 Найкращі пісні
Монішкі; 22.20 Музика Баха, опер.
форт.; 22.50 Ост. вісти; 23.00 Таня, му-
зика з пл.

Понеділок, 7. лютого 1938.

6.15—8.00 Ранішня акад.; 11.15 Для
шкіл: Там, де будуть кораблі, гутірка
для старших дтей; Шубертіві твори з
пл.; 11.40 Купець і ремісник; 12.00 Полу-
днова акад.; 12.45 Концерт солістів з
пл.; 14.20 Розр. музика з пл.; 14.55 Вер-
на; 15.00 Трохи пісень, трохи слів; 15.20
Вісник вісти з міста та провінції; 15.30
Господарські вісти; 15.45 З пісень по
краю; 16.15 Вісник орх.; 16.50 19.50 Ак-
туальна гутірка; 17.00 Рентген і рент-
нододіли; 17.15 Фрагм. з дітоті опери
М. Прокоф'єва „Вісник“; 17.50 Спортив-
на гутірка; 18.10 Промислові серія-
ти у Ст. Галицькій, гутірка для хлібо-
робів; 18.20 Пісні у виконанні Ад. Кляна,
баритон у опер. форт.; 18.35 Письменник
на окуп. арені; 18.50 Спортивні вісти;
18.55 Програма на завтра; 19.00 Вост-
на акад.; 19.30 Кіно та театр; 20.00 Таня,
музика з пл.; 21.40 Життя людини;
22.00 Концерт симф. орх.; 22.50 Ост. вісти;
23.00 Таня, музика.

Вівторок, 8. лютого 1938.

6.15—8.00 Ранішня акад.; 11.15 Для
шкіл: Із сім'ї на дозвіл, з мур.; 11.40
Біт Д'Арані грає, пл.; 12.00 Полуднова
акад.; 14.20 Розр. музика з пл.; 15.00
Фрагм. з пов. Івана Лява „Голова до
позолоти“. Музика з пл.; 15.25 Вісник
вісти з міста та провінції; 15.30 Госпо-
дарські вісти; 15.40 Істор. огляд для
дтей; 16.10 Фін. госп. актуальн.; 16.20
Розр. концерт; 16.50 20.00 20.55 Актуаль-
на гутірка; 17.00 Окремі мого Хойні-
це; 17.15 Концерт орх. маршаран; 17.30
„С. О. С.“ рятуйте наші душі; 18.00 Пі-
сенька лемківських мистецтв; 18.10 У я-
ких умовах розвивається українська
література в СРСР, відгук з україн-
ської мови Мик. Оленіч; 18.20 Легкі пі-
сенки у вик. жін. квартету реперсів
під дир. Вал. Балтаровича (у програмі:
Гайворонський — Бобинський, Купчин-
ський, Балтарович-Лужницький; 18.35
Творча сім'я про Данію; 18.45 Спорт;
18.50 Програма на завтра; 18.55 „Тристан
і Ізольт“; 19.30 Пісенки й танки, За-
белла-Судинський тенор, хор, орх.; 20.10
Концерт загальн. хору з Поляками; 20.45
Веч. денник; 21.00 Таня, музика; 21.55
Л. М. Роговський: спів, музика; 22.50
Ост. вісти; 23.00 Концерт бажаюч. з гр.
плит.

Середа, 9. лютого 1938.

6.15—8.00 Ранішня акад.; 11.15 Для
шкіл: Як поведуться діти, Пісень-
ки; 11.40 Дуети на дуті інструм., з пл.;
12.03 Полуднова акад.; 13.45 Інформа-
ційна газетка в українській мові; 13.55
Репортаж з пл.; 14.20 Легка музика з пл.;
14.55 Вісник; 15.00 Фрагмент із пов. І.
Лява „Голова до позолоти“. Музика з
пл.; 15.20 Вісник вісти з міста та про-
вінції; 15.30 Господарські вісти; 15.45
Хвилина співу для старших дтей;
16.00 Вісник головної; 16.15 Салон орх.;
16.50 20.55 Актуальна гутірка; 17.00 Ві-
сник вісти з міста та провінції; 17.15
„Брати Дунайські та Ока“ легка оперет-
ка; 17.50 Літ. й добрі батки се-
ред птахів; 18.00 18.50 Спорт; 18.10 Валь-
си з пл.; 18.20 Театро Угнн; „Марселла“
Ст. Роговського; 18.55 Програма на ав-
тра; 19.00 „На балтійським курорті“ по-
в. 19.20 Концерт муз. хору; 19.35 Ро-
зв'язок неомілану; 19.50 Всімазнавчі
засоби мистецтва; 20.00 Таня, музика; у
перерві в год. 20.30 Кіно-гумор; 20.45
Веч. денник; 21.00 Шопенівський кон-
церт; 21.45 Шварц Вольф, поетична

чвертьгодини; 22.00 Муз. кабаре, спів,
форт., гармоні; 22.50 Ост. вісти; 23.00
Артур Тосканіні, репортаж із пл.

ЗАКОРДОННЕ РАДІО.

Неділя, 6. лютого 1938.

БЕРЛІН 12.00 Розр. концерт, 19.45 20.00
21.00 „Семіський циркуляр“ оп. Ро-
сін; БРЕСЛІВ 19.30 20.00 21.00 „Вісник
денний з Сера“ оп. Моцарта; БУДА-
ПЕШТ 12.30 Концерт орх. орх.; 15.45 Віс-
нікова орх.; 16.45 Форт.; 17.40 18.00 Ма-
дер, музика, 21.35 22.00 Циг. музика;
ВІДЕНЬ 11.45 12.00 Орх. концерт, 18.00
дуч, 18.20 Кожа Деревя; ЛЯНЦІНГ 20.00
21.00 Вісник оперети, орх.; сол.;
ДАВІДШІНДЕНДЕР 14.00 Кама для
дтей; 14.30 15.00 Форт., гітара, квартет
саксофон; КОШІЦІ 18.00 Завантажи бу-
ду, 18.20 Кожа Деревя; ЛЯНЦІНГ 20.00
21.00 „Вальс в опері“ оп. Гайбергера; МІ-
ЛІЯНО 17.00 18.00 19.00 Симф. концерт;
21.00 22.00 „Народні сади“ оп. Лягера;
МІНХЕН 19.50 20.00 21.00 „Однина“ оп.
Лягера; ПРАГА 9.50 Концерт симфон.
квартету, 17.10 Кітала пісня, 17.35 18.00
„Альфред“ оп. Дюжана, 20.00 21.00 „Ко-
роль волонтер“ оп. Фрима; РАДІО ПА-
РІ 18.00 Форт., 18.15 19.00 Симф. концерт;
20.05 Симф., 21.15 Пісні, 21.50 22.00 23.00
„Ле Казо“ оп. Сітхера; РІМ 17.00 Розр.
мелоді; 21.00 Концерт в'їзм. орх.; СО-
ФІЯ 21.00 „Оперетка“.

Понеділок, 7. лютого 1938.

БЕРЛІН 17.00 Пісні і форт. музика;
ВІЛГОРОД 20.00, 21.00 22.00 Опера;
БРНО 20.00 21.00 „Сторінки сита“ о-
рат, Гайла; БУДАПЕШТ 12.30 Концерт
симф. орх.; 17.00 Соло на півбалці;
18.40 Опа, 20.15 21.00 Циг. музика, 21.40
22.00 „Паміть Равелі“ концерт орх. орх.
під дир. Дюжана; ВІДЕНЬ 18.50 Пісні
17.30, 17.50 Серітка, 19.25 20.00 „Сам-
то масок“ мери. концерт, 21.10 22.00
Циг. музика (Шуберт); ДАВІДШІНДЕН-
ДЕНДЕР 21.15 Форт. рецит. Любим Ко-
лессі, 22.30 Форт. концерт ес-дур Баха;
КОШІЦІ 14.00 18.00 18.45 Вісти; опере-
ти; МІЛІЯНО 17.15 Таня, музика, 19.40
Розр. музика, 21.00 Вок-інструм. концерт;
Вольф тенор, Стедлі Ромуа сопран;
ПРАГА 19.15 Нар. пісні; РАДІО ПА-
РІ 18.00 Орх. концерт, 21.15 Пісні, 21.30 22.00
23.00 „Волохотки“ оп. Оффенбаха; РІМ
17.15 Серітка, 19.40 20.30 Розр. музика.

Вівторок, 8. лютого 1938.

БЕРЛІН 15.00 Муз. дрібниці; 20.00 Ве-
селі мелодії, 21.00 Істор. кабаре; ВІЛ-
ГОРОД 20.00 Нар. пісні; БРНОСЛАВ ОР.
21.00 22.15 Сучасна балет. музика; БРНО
18.00 Пісні різних народів; БУДАПЕШТ
21.00 Опа, 22.00 Циг. музика; ВІДЕНЬ
15.15 Для дтей, 17.05 Розр. концерт, ві-
дновий мелодії, 17.30 Баронова музика,
19.40, 20.00 Пісні про рідний край і
кохання, 20.10 Муз. балет дитини; ДАВІДШІН-
ДЕНДЕР 18.00 Сучасна камер. му-
зика, 22.30 Соната ц-лур Моцарта на
спр. і форт.; КОШІЦІ 14.00 18.45 Вісти;
МІЛІЯНО 17.15 Форт., 21.00 22.00 23.00
Симф. концерт; ПРАГА 15.15 Пісні Чай-
ковського, 17.30 Форт., 18.00 Твори Фін-
ке, сол.; РАДІО ПА-РІ 21.15 22.00 23.00
„Екль де повесні“ ком. Шопена; РІМ
19.30 Розр. музика, 21.00 22.00 23.00 „Ка-
рачольно“ оп. Вітадіна.

Середа, 9. лютого 1938.

БЕРЛІН 19.30 Вечірній гомін, 19.45
20.00 Симфонія ч. 5 Б. Л. Врунера,
21.30 Вальси; БУДАПЕШТ 12.05 Кон-
церт солістів; 17.30 18.00 Циг. музика,
20.00 21.00 22.00 23.00 „Семет“ оп. Гу-
поди; ВІДЕНЬ 15.15 Для дтей, 17.30 18.00
Сучасна акад. музика, 19.25 20.00 21.00
„Фіделіо“ оп. Бетовена; ДАВІДШІНДЕН-
ДЕНДЕР 18.00 Опа, КОШІЦІ 14.00 18.45
Вісти; МІЛІЯНО 17.15 Таня, музика,
21.35 22.00 Серітка; ПРАГА 16.10 Орх.
концерт, 20.05 21.00 Концерт білг. орх.
спів, 22.35 Соната ф-моль Брамса на
форт.; РАДІО ПА-РІ 21.30 Камер. музика;
ПАРІ ПТТ 21.30 22.00 23.00 „Сини-
рідники“ муз. казас Метерлінка-Вольфа;
РІМ 17.15 Камер. музика, 20.30 Розр.
музика, 21.00 22.00 Оперетковий мелодії;
СОФІЯ 19.00 Серітка, 19.45 20.00 21.00
„Вогонь“ оп. Пуліні.

Врешті сповнені мрії!

Повна шафа гарного білля! При-
цінах нашого тижня пропагандо-
вого зі знижкою 15% постійних
цін, ці мрії доступні для кожного.
Замовлення виконуємо негайно!
Фабрика білля „АСТРА“ Львів,
Синстуська 2.

БІРЖА.

Львів, 5. лютого 1938

Гроші.

Купно-продажі: Бельга белг. 89.72
88.25, Долари американські 5.27.00, 5.23.50
Позвни канал. 5.26.50—5.21.00, Флорени
гол. 293.44—293.70, Франки фр. 17.51—
17.11, Франки швейцарські 123.75—121.95,
Фунти англ. 26.53—26.37, Гудден дані,
100.25—99.75, Корони ч. 17.63—16.90 Кор.
дан. 118.45—117.60 Кор. норв. 133.18—
132.20, Корони шв. 136.79—135.80, Ліри-
італ. 21.60—20.70, Марки фінлянд. 11.72
—11.25, Марки нім. 108.00—102.00, Піни-
ліги австр. 99.87—98.80, Телі Авіа 24.20
—23.95, Марки нід. срібні 120.00—113.00

Анци.

4 і шв. упр. внутр. 63.75, 63.83, 3 і шв.
1 см. 79.25 серія монет. 3 поз. і шв. 2 см
79.75, серія 20.00 5. копирок. 65.00 прем.
дох. 41.75, 4 копирок. 66.00

Папери.

Банк Польський 115.00, Пулор 36.25
Рубль 31.25, 30.50, Літлон 64.00, Мод-
жель 14.00, Островські 55.50, Старостині
18.25, 18.00, 37.50, Габсбург 49.50.
Тенденція дещо слабша.

ЦНИ „МАСЛОСОЮЗ“

Львів, 5. лютого 1938 р.

1 кг. масла десерт. білого без оп. 3.03 коп.
1 кг. масла бочков. жел. в опак. 3.10 коп.
1 кг. масла експ. желт. в опак. 3.10 коп.
жолозо 17—18 коп.
(жінка копа) 4.83 коп.
Тенденція на масло сильна, на молоко
знизилася, на яйця вдержана

ОПОВІСТКИ.

Звичайні Загальні Збори

ВИДАВНИЧОЇ СПІЛКИ „ДІЛО“.

кооператива в об'їзді відповідальності

у Львові
відбудуться в понеділок, дня 28. лютого
1938 року в год. 18-й в львівській Редакції
„Діла“, Ринок 10,
в такому порядку: 1)

- 1) Відчитання протоколу з останніх
Загальних Зборів.
- 2) Звідолення управи органів з ді-
яльності за рік 1937 та акт в перева-
дої релій.
- 3) Звіт Контрольної Комісії, затвер-
дження балансу і узагальнення абсолютної.
- 4) Розділ чистого ануку.
- 5) Вибір 3 членів Наглядової Ради і за-
ступників.
- 6) Вибір Контрольної Комісії.
- 7) Затвердження праймариа бюджету
на рік 1938.
- 8) Визначення пайової частки зобови-
зати кооперативу і визначення пайової
частки зобови. за одного члена.
- 9) Внески і виступи.

Річні звітні і білізи відомості в

львівській кооперативній для перегляду

членам.
Наглядна Рада.На Рідну Школу зложив Ви: О. Ос-
тап і Ольга Радкевич 15 лок. записи
літка на домашню свої сестри Еміль і
Радкевич Галицький.

314

З друкарні Вид. Спілки «Діло». Львів.